Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Flinchs

Almanak for 1868.

27de Aargang.

Ved Placaten af 5te August 1831 er anordnet: at Den, som gjør Indgreb i det Universitetet i Kjøbenhavn forundte Privilegium paa at forsyne Kongeriget med Almanaker, være sig ved her i Riget at indføre eller forhandle fremmede Almanaker, eller ved uden Universitetets Tilladelse at trykke nogen Almanak, skal udrede en Mulct af 20 til 200 Rd., hvorhos de Exemplarer, hvormed den Paagjældende antræffes, blive at confiskere, og han endvidere at ansee med en Tillægsmulct af 1/4 Rd. for hvert saadant Exemplar; og at det skal paaligge samtlige Politi-Øvrigheder at have nøie Tilsyn med, at der ei gjøres Indgreb i foranførte Universitets Privilegium. Ved Kongelig Resolution af 23de December 1831 bestemmes endvidere, at saadanne videnskabelige, æsthetiske og andre Skrifter, i hvilke en Almanak eller Calender findes aftrykt, maae herefter fra fremmede Steder indføres og sælges, saafremt det findes at den i Skriftet indeholdte Almanak eller Calender udgjør den mindst betydelige eller væsentlige Deel af Skriftet; og at det i Tilfælde af Tvivl om saadan Skriftets Beskaffenhed, skal tilkomme den Kongelige Direction for Universitetet og de lærde Skoler — altsaa nu Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet — at afgjøre, hvorvidt der kan være Grund til at lade Skriftet anholde og at anlægge Søgsmaal mod Vedkommende, eller ikke.

Som Følge heraf vil denne med Universitetets Samtykke udgivne Calender paa Titelbladet være forsynet med Universitetets Stempel, saalydende:

„Tilladt af Universitetet“.

De ærede Handlende gjøres opmærksomme paa, at, da Præmiefordelingen foregaaer i Begyndelsen af Juni, maae de uafsatte originale Lodsedler saavelsom selve Almanaken være remitterede inden den 1ste Juni. **Efter denne Termin kan ingen Godtgjørelse, hverken for Lodsedler eller Almanaker, gives, da jeg selv til den Tid skal contant afgjøre Alt med vedkommende Autoriteter.**

Flinch.

Flinchs Almanak

eller

Huuskalender

for det Aar efter Christi Fødsel

1868,

som er et Skudaar.

Gud raader for hvad Aaret os skal bringe.

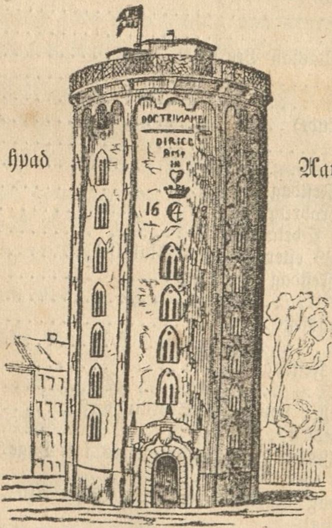

Koster heftet
20 Skilling
pr. 1 Expl.
Ord.

I Materie
15 Rd. 64 ß.
pr. 100 Expl.
Netto.

Udgivet og forlagt af **Flinch**, Klareboderne Nr. 5, 1ste Sal.
Hos ham gives, mod kontant Betaling, paa hver 4 heftede Expl. det 5te frit.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

UNIVERSITETET

Tilbageblik.

De vigtigste Tildragelser fra 1ste Juni 1866 til 1ste Juni 1867.

(Fortsættelse fra ifjor.)

1866, 1 Juni. Valgmandsvalg til Landsthinget. Kammerherre N. J. Jessen døer i Randers. Statstelegrafstation aabnes i Slagelse.
— 4 Juni. Almindelige Valg til Folkethinget.
— 10, 11 og 17 Juni. Stærkt Uveir, med Lyn, Torden og Hagl. Nedslag i Reformeert Kirke o. fl. St.
— 14 Juni. Storfyrsterne Alexander og Wladimir komme til Humlebæk og tage til Fredensborg.
— 16 Juni. Kronprinds Frederik kommer tilbage fra sin Udenlandsreise.
— 23 Juni. Prindsesse Maria Dagmar forloves med den russiske Storfyrste Alexander. Almindelige Valg til Rigsdagens Landsthing.
— 25 Juni. 10de danske Landmandsforsamling aabnes i Aarhuus. Storfyrsten afreiser fra Kjøbenhavn.
— 27 Juni. Christian IX kommer til Aarhuus, ledsaget af Kronprindsen, samt de russiske Storfyrster, og nedlægger Grundstenen til Haandværkerforeningens Stiftelse.
— 2 Juli. Kapseilads ved Nyborg.
— 9 Juli. Rigsdagens overordentlige Samling aabnes.
— 17 Juli. Verdensomseileren Dr. med. S. A. V. v. Rosen døer.
— 27 Juli. Den nye Forfatningslov antages med 55 St. imod 44.
— 28 Juli. Christian IX underskriver det nye Grundlovsudkast og slutter Rigsdagen.
— 2 August. Grundstenen lægges til de Classenske Bygninger ved Godthaabsveien.
— 17 August. Etatsraad A. R. Kjerulff døer ved Overkjørsel.
— 18 August. Marineministeren H. H. St. Grove døer.
— 27 August. Pastor og Digter J. C. Brøchner døer i Bogense.
— 31 August. Enkedronningens Asyl i Rigensgade indvies.
— 1 Septbr. Krandsen reises paa Boliger ved Jagtveien for den uformuende Klasse.
— 11 Septbr. Prof., Dr. phil. Chr. Eduard A. Scharling døer.
— 14 Septbr. En Mindestøtte for St. St. Blicher afsløres i Viborg.
— 17 Septbr. C. E. van Dockum udnævnes til Marineminister.
— 22 Septbr. Prindsesse Dagmar afreiser til Rusland, fulgt af Kronprindsen.
— 29 Septbr. Generalmajor J. V. Neergaard afskediges efter Ansøgning som Krigsminister.
— 1 Octbr. Generalmajor Raasløff bliver Krigsminister.
— 10 Octbr. Dronningen og Prindsesse Thyra reise til England, ledsagede af Kongen til Lübeck.
— 12 Octbr. Almindelige Folkethingsvalg over hele Landet.
— 13 Octbr. Oberst B. H. Hagermann døer.
— 25 Octbr. Marie Fedeorowna, d. e. Dagmar, troloves i Petersborg.
— 3 Novbr. Weyses colossale Buste af Bronze opreises paa Frueplads.
— 4 Novbr. Sognepræst H. A. Timm paa Amager døer.
— 6—8 Novbr. Uveir. Lyn, Torden, Hagl, Regn og stærk Storm.

1866, 9 Novbr. Prindsesse Dagmar formæles med den russiske Storfyrst Thronfølger. Festbal i Casino.
— 12 Novbr. Rigsdagen aabnes af Kongen. — Lynilden slaaer ned Gilleleie Skole, der afbrænder.
— 8 Decbr. Krandsegilde paa Rundetaarn, paa hvis Rotunde opreis en ny Bygning.
— 16 Decbr. Geheimeconferentsraad C. A. Bluhme døer.
1867, 5 Jan. Biskop J. B. Daugaard døer i Ribe.
— 13 Jan. Mindetavle over Hans Tausen afsløres i Birkende Kirk
— 15—16 Jan. Snestorm. Stærk Ildebrand, der fortærer Messerschmidts Garveri ved Kjøbenhavn.
— 18 Jan. Krigsassessor A. C. Rostock og Læge Ch. Grupp dø
— 20 Jan. Kammerherre, Oberstlieutenant J. F. C. Castonier døe
— 26 Jan. Overretsprokurator og Digter B. G. Bang døer.
— 27 Jan. Kammerherre Chr. Rønnenkamp døer.
— 28 Jan. Etatsraad og Godseier J. C. Nyholm døer i Hjørring
— 1 Febr. Justitsraad C. V. Balsløv døer.
— 6 Febr. Meget lav Barometerstand. Capitainlieutenant Groth døe
— 10 Febr. Biskop U. S. Boesen døer i Veile.
— 11 Febr. Prof. i Statsøkonomi J. L. C. Holst døer.
— 15 Febr. Justitsraad G. J. Martensen døer.
— 26 Febr. Balthasar Münter, Konfessionarius og Provst døe
— 2—3 Marts. Historiemaler, Etatsr. og Prof. J. L. G. Lund døe 90 Aar gl. — Grosserer C. A. R. Sass døer.
— 4 Marts. Overlæge i Søetaten, Dr. med. H. O. C. Sommerfeldt døer.
— 14 Marts. Christian IX's Moder, Enkehertuginde Louise Glücksborg døer, 77½ Aar gl.
— 14 Marts. Rigsdagen vedtager og Kongen stadfæster, at Kronprind Frederik overtager Regeringen i Kongens Navn. — Samme Afte reise Kongen og Dronningen til Kiel, for derfra at fortsætte Reise til England paa Grund af Prindsessen af Wales's Sygdom.
— 19 Marts. Preben Baron Kragh-Juel-Wind-Arenfeld ti Sæbygaard døer.
— 21 Marts. Grev Erhard Carl Christian Julius Juel-Wind-Frijs til Juellinge døer, 19 Aar gl.
— 6 April. Bryggeriet Carlsberg ved Valby afbrænder, Morgen 5½
— 14 April. Biskop Grundtvig overtræder ved Gudstjenesten i Varto Kirke det for Folkekirken gjældende Ritual i flere Punkter.
— 17 April. Christian IX vender ad Jernbanen fra Korsør tilbag fra England og overtager da selv Regeringen.
— 19 April. Grundtvig vil holde sin Afskedsprædiken; men Politie bortviser Menneskemængden og ingen Gudstjeneste holdes i Varto Kirke (Langfredag).
— 4 Mai. Johannes Kirkens Bygmester, Inspect. S. T. E. Sørensen døer.
— 5 Mai. Prof., Theatermaler, Borgerrepræs. Troels Lund døer
— 22 Mai. Storfyrst-Thronfølgeren af Rusland og Gemalinde Prindsesse Dagmar ankomme til Kjøbenhavn.
— 24 Mai. Hellenernes Konge Georg I ankommer til Kjøbenhavn
— DD. MM. Sølvbryllupsdag. Stor Fest over hele Landet

Kongeriget Danmarks og Hertugdommet Slesvigs Kjøbstæders og Deres Vaaben, samt Folkemængde.

Vaabnene forsaavidt de ere bekjendte. Folkemængden efter Tællingen 1860.

Nykjøbing F. (Falster).
Folkemængde 3,242.

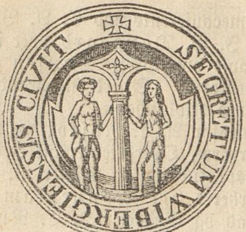

Viborg Vaaben.
Folkemængde 4,861.

Ebeltoft Vaaben.
Folkemængde 1,313.

Odense Kirke-Segl
(Byvaaben, see Aarg. 1867).
Folkemængde 14,255.

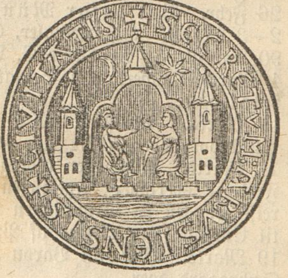

Aarhuus Vaaben
(fra 1421).
Folkemængde 11,009.

Kjerteminde Vaaben.
Folkemængde 2,148.

Bogense Vaaben.
Folkemængde 1,899.

Middelfart Vaaben.
Folkemængde 2,123.

Aarets Engel! skjænk os Freden,
Troen, Haabet, Kjærligheden!
Og forresten paa Din Vinge
Følgende omtrent Du bringe:
  Rig lad hver Arbeider blive,
  Arbeidslyst hver Rig Du give!
Lettere lad Brød os vinde,
Men lad Brødets Vægt ei svinde!
  Vise Folk giv Magt i Hænde,
  Mægtige Du Viisdom sende.
Sidste Ord tag fra hver Qvinde,
Manden lad sit første minde!
  Frigjør Tro i Templets Halle!
  Frihed gjør til Tro for Alle!
Vore Venner Sandhed sige,
Og lad Sandheds Venner stige!
  Lad fra Jorden Skatte pløies,
  Dog lad Skatter ei forhøies!
Skytter hverv i Borg og Hytte,
Men som ogsaa kan — beskytte!
  Kroner stige, Kroner falde,
  Livets Krone skjænk os Alle!
Før til Himlen hjem de Fromme,
Men dog ei før Aar er omme,
Og tilgiv, om vi da siden
Bede Dig forlænge Tiden!

Cl. R.

Veirspaadomme.

Naar Ravne hugges, da faae vi Blæst,
Der lægger sig med en Regn fra Sydvest.

Naar Svanernes Flugt mod Norden gaar,
Da er det mod mildere Veir og Vaar.

Men flyve de mod de varme Lande,
Da bliver det Vinter ved Danmarks Strande.

Naar Solen gaar ned som røden Blod,
Da bliver Morgenen skjøn og god.

Da Sydens Ørne fløi ud efter Bytte,
Slog Stormen en Rude ind i vor Hytte.

Nu hugges de atter, nu er det nok bedst
Vi skjærme os mod en Storm fra Sydvest.

Men Svanernes Flugt mod Norden gaar
— Ved Svaner jeg Danmarks Skjalde forstaar.

Og Solen gik ned som et dryppende Blod,
Dengang vi Dannevirke forlod.

Derfor jeg med fuld Forvisning spaar:
Det bliver Morgen igjen og Vaar!

Mads Hansen.

En Nyaarsnats Drøm.

En gammel Mand stod en Nyaarsmidnat ved sit Vindue og stirrede med et langt, et fortvivlet Blik op til den ubevægelige, evig blomstrende Himmel, ned til den stille, rene, hvide Jord, hvor Ingen nu var saa glæde- saa søvnløs som han. Thi hans Grav laae nærved ham, den var kun skjult af Alderdommens Snee, ikke af Ungdommens Grønt, og han bragte Intet med fra det hele rige Liv, Intet uden Feiltrin, Synd og Sygdom, et ødelagt Legeme, en udtørret Sjæl, et Bryst fuldt af Gift og en Alderdom fuld af Anger. Hans skjønne Ungdomsdage vendte nu tilbage som Spøgelser og droge ham atter hen for den klare Morgen, paa hvilken hans Fader først havde stillet ham paa Livets Skillevei, som tilhøire ad Dydens solbeskinnede Bane fører til det vidtudstrakte, rolige Land fuldt af Lys, lykkelig Høst og Engleskarer, og som tilvenstre snoer sig ind mellem Lastens Muldvarpeskud, til en sort Hule, fuld af dryppende Gift, af graadige Udyr og mørke, qvalme Dampe.

Ak, Udyrene holdt Huus i hans Bryst, Giftdraaberne hang paa hans Tunge. Nu vidste han, hvor han var.

Bevidstløs, med ubeskriveligt Nag raabte han op til Himlen: Giv mig min Ungdom igjen! O Fader,

stil mig atter hen paa Skilleveien, at jeg kan vælge anderledes!

Men hans Fader og hans Ungdom vare for længe siden begravne. Han saae Lygtemænd dandse paa Sumpene og slukkes paa Kirkegaardens Grave og han sagde: Det er min Daarskabs Dage! — Han saae en Stjerne falde fra Himlen, blinke i Faldet, springe itu paa Jorden: Det er mig, sagde hans blødende Hjerte, og Angerens Ogletænder klemte sig fastere til hans Saar.

Hans blussende Tanker viste ham Spøgelser, der snege sig omkring paa Tagene, og Vindmøllen hævede sine Arme truende for at knuse ham, og et enkelt Liig, der var blevet tilbage i det tomme Liighuus, antog lidt efter lidt hans Træk.

Midt i Ængstelsen tonede pludselig Musiken fra Kirketaarnet for hans Øre som en fjern Kirkesang. Mildere bevæget stirrede han ud mod Horizonten hen over den vide Verden og han tænkte paa sine Ungdomsvenner, som nu, lykkeligere og bedre end han, vare Jordens Lærere, Fader til lykkelige Børn, velsignede Mennesker, og han sagde: O, ogsaa jeg kunde som I have slumret denne første Nat med tørre Øine, naar jeg havde villet. Ak, jeg kunde være lykkelig, kjære Forældre, havde jeg fulgt Eders Nyaarsønsker og Lærdomme.

I den feberagtige Erindring om hans Ungdomstid forekom det ham, som reiste i Lighuset Gjenfærdet med hans Træk sig op — endelig blev det en levende Yngling, der stod for ham i hans Ungdoms Blomstren. Han taalte ikke mere at see det — han holdt for sit Øie — tusinde hede Taarer strømmede ned i Sneen — han sukkede endnu kun sagte, blottet for Trøst, uden Evne til at sandse: Kom igjen, min Ungdom, kom igjen!

Og den kom igjen; det var ham en frygtelig Nyaarsnats Drøm; han var endnu en Yngling. Kun hans Udskeielser havde ikke været nogen Drøm; men han takkede Gud, at han endnu kunde vende om fra Lastens smudsige Stier og vende tilbage til den solbeskinnede Vei, der fører til Høstens lykkelige Land.

Vend da om med ham, unge Læser, der Du staaer med ham paa hans Afvei! Denne rædsomme Drøm skal være din Dommer i din Fremtid; men naar Du engang fuld af Jammer vilde skrige: Kom igjen, skjønne Ungdom — da vilde den aldrig, aldrig komme igjen.

Strøtanke.

Lykken er ikke som et Træ, der hæver sin Stamme op af en eneste Rod; Ondt og Godt ere to Grene, der voxe ved Siden af hinanden.

Rosa.

Rosas Fader var en gjerrig Mand. Under Trappen i hans lille, fattige Huus havde han indmuret sine Skatte; alt fra hun var en spæd Glut havde Rosa seet ham sidde paa dette Sted i den stille, døde Nat og stirre paa sit Guld; kun hun havde seet det, thi hende elskede Fader Anton næsten lige saa høit som sine Skatte. Men aldrig talte Rosa derom til Andre; thi fra den første Nat hun havde seet sin Fader saaledes, havde han truet hende om aldrig at tale derom til Andre, og Guldets Værd kjendte hun ikke.

Men udenfor Fader Antons Huus var en lille Høi, ganske overgroet med Roser. Her legede hans lille, pjaltede, skjønne Datter og blandt Roserne voxede hun til. Om disse troede man, at de vare Fader Antons eneste Skat; thi naar en Betler gik forbi, og den udmagrede Gamle sad ved Høien som en grinende Beenrad, og den arme Betler da rakte sin Haand ud, da svarede Anton altid: Jeg har Intet at give, jeg er fattig som Du. Men fra Høien rakte Rosa med sit yndige Smiil den Fattige en af de store, skjønne Roser. Det Smiil blev længe i hans Sjæl, ja selv den gamle Fader smilte.

Da udbrød Hungersnød med Død og Sot i den lille By.

Giv os Brød, sagde Fattigfolk til Rosa naar hun var ene; thi for den Gamle blev man meer og mere bange. Giv os Penge, for Penge kan man kjøbe Brød, sagde de. Da gik Rosa hen under Trappen og hentede Penge frem, kjøbte Brød derfor og bar det i sit Forklæde ned ad Veien. Der mødte hun sin Fader.

„Hvad har Du der, Barn!“ raabte Fader Anton bleg af Angst, „hvad har Du der?“ Og skjælvende svarede Rosa: „Roser,

Fader!“ „Saa viis dem,“ skreg den Gamle. Bævende aabnede Pigen sit Forklæde og see, det var Roser. Da vendte den Gjerrige sig om og fortsatte sin Vei, og Roserne vare atter mættende Brød.

I gjerrige Fædre, som i Nød og Sorg kun skjænke Roser bort og Intet ville see uden Roser, seer her, hvad I ønske! For den Fattige blive hver en Rose Brød!

Et Brev.

Kjære Ven!

Dit sidste Brev gjorde mig bedrøvet, fordi jeg fik at vide, at Du er syg og utaalmodig. Jeg er ogsaa bedrøvet over, at jeg ikke kan komme til Dig; thi skjøndt jeg ikke veed noget Raad for din Sygdom, veed jeg dog, jeg holder af Dig — og Kjærlighed er en god Lægeurt. Da jeg nu ikke kan komme, er det mig en Trøst

at smøre min Kjærlighed som et Plaster paa dette Papir og sende Dig det. Gud give det maa gjøre godt:

Du skriver, at Du har ligget i 6 Uger i den smukkeste Sommer, at Du fra dit Leie har seet Folk spadsere med Blomster og Mailøv og hørt deres jublende Sange, medens dine Blomster har været Taarer, dine Sange Smertenssuk, og Du har bedet til Gud, baade tidlig og sildig, men han har været døv for dine Bønner.

Da jeg læste Dit Brev kom jeg til at tænke paa Noget, der skeete mig, da jeg var lille. Der var engang kommet Fremmede hos mine Forældre, der havde Børn med. Da de skulde spise, blev de fremmede Børn satte tilbords, men der var ingen Plads til mig, og jeg maatte sætte mig i en Krog. De fremmede Børn fik Viin, Kage og Æbler, der blev leget og spøget med dem, men jeg sad alene, uden at Nogen brød sig om mig. Det kunde jeg nu ikke udholde ret længe, jeg gik hen til Bordet, trak i min Moder og sagde: „jeg er sulten!“ men hun svarede mig ikke, skjøndt jeg sagde det flere Gange. Da gav jeg mig bitterlig til at græde. Moder vendte sig om og sagde haardt: „Jeg havde ikke troet, at Anton var saa uartig. Sæt Dig nu hen paa Din Plads igjen!“

Jeg gik tilbage til min Krog og der græd jeg mange Taarer; jeg syntes jeg skeete stor Uret. Da de Fremmede havde spiist og vare gaaede op i en anden Stue, kom Moder hen til mig, tog mig i Favn og sagde: „Hvorfor græd min lille Dreng? Troede Du at Moder havde glemt Dig? Nei, kjære Barn, hvor kunde Du tro det? Du kan da nok vide, at jeg holder meest af min egen lille Dreng! Da jeg saae Du var bedrøvet gjorde det mig saa ondt, at jeg ikke kunde komme til at give Dig Noget. Men det kunde jo slet ikke gaae an; det har Du nu ingen Forstand paa. See nu! her er alleslags Godt til Dig. Spiis nu og vær glad!“ Og medens hun talte, saae hun saa usigelig kjærlig paa mig. Siden glemte jeg aldrig denne Tildragelse. Naar der saa, en

anden Gang, kom Fremmede, og jeg ikke kunde komme tilbords med, da saae jeg vel med Længsel hen til Bordet, men saa sagde jeg ved mig selv: Moder glemmer mig ikke, hun holder allermeest af mig. Og saa sad jeg ganske stille og biede.

See nu, min stakkels syge Ven! kan Du forstaae en halvkvædet Vise. Du er nu det Barn, der maa sidde i Krogen. Vi andre Raske er de Fremmede, som faae Deel i Bordets Glæder. Vi spiser og drikker og morer os og Du maa see til. Troer Du saa, at Din Fader i Himlen har glemt Dig? Nei, om end en Moder kunde glemme sit diende Barn, saa skal han dog ikke glemme Dig. Du er jo netop en af hans egne, af hans Kjæledægger, thi hvem Herren elsker den revser han. „Men hvorfor holder han ikke op igjen, hvorfor hører han ikke mine Bønner?" siger Du. Ak kjære Ven! han hører dem visselig, han lader kun som om han ikke hører dem. Maaskee det er for at prøve Din Tro, for at Du selv kan faae at vide, om Du har Tro eller ei. Men Du vil ikke lade Dig nøie med den Besked, Du siger: „Jamen jeg kan ikke forstaae hvorfor han ikke hjelper mig, da han holder saameget af mig." Han hjelper Dig saamænd ogsaa ligesaasnart det kan gaae an. Det gaaer jo Dig ligesom Barnet. Du har jo slet ingen Forstand paa, hvornaar det kan gaae an. Du synes at det var bedst og kjærligst, at Hjelpen kom strax, men glem ikke, at det er til Din Sjels Frelse, at Legemet maa lide. Vi kan umuligt vide, naar det er den beleiligste Tid til at hjelpe os, men dette, veed vi, at den evige Kjærlighed ikke bier en Time, ja, end ikke et Minut med sin Frelse, længere end det er nødvendigt. Altsaa, min kjære Ven! lig nu ganske rolig i Din Krog og tænk: Den er rigtignok ikke rar, denne Tilstand, men min Fader elsker mig og han vil have, at jeg skal tro paa hans Kjærlighed. Jeg vil tie og bie. Bliver Du forpiint af Smerter, og er nærved at tabe Taalmodigheden, da husk paa hvor usigelig mildt Gud har seet til Dig i de sunde Dage, og tænk saa, at han er den Samme endnu, at hans Miskundhed varer evindelig.

Vil det saa slet ikke hjelpe, men bliver det værre og værre, og Du mener at Døden nærmer sig, hvad Andet er det da end Din egen kjære Fader vil have Dig hjem til sit glade Huus, til sit rige Julebord, hvor Du skal glemme alle Klager og Taarer.

Og dersom dette Brev kan trøste Dig lidt, dersom dette Plaster kan dulme lidt paa Dit syge Hjerte, da tænk ikke paa at takke den ringe Haand, der har smurt det, men tænk paa at takke Din Fader, der igjennem mig, som igjennem en dunkel Rude har sendt Dig en af sine milde Straaler.

Gud styrke Dig! det ønsker Din Ven

Anton Nielsen.

Gud seer mig.

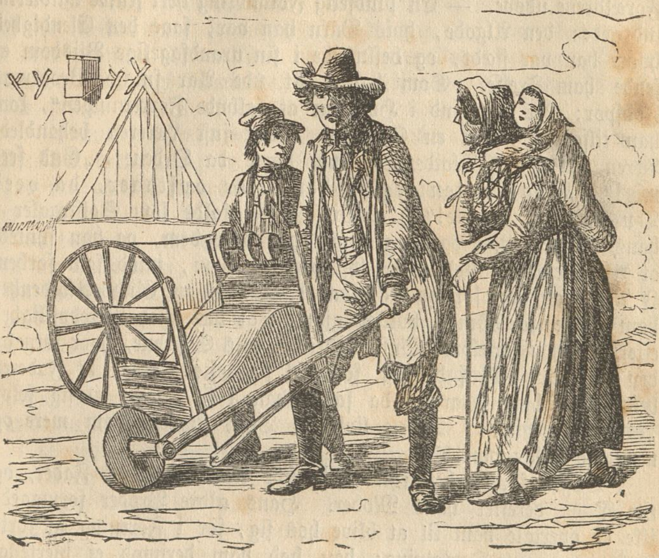

Engang imellem hændes det, at sjællandske Landsbyer — maaskee ogsaa fyenske og jydske — seer Skuet af en af de ynkværdigste Familier, som vel omtrent kan tænkes: en vandrende Skjærslipper-Familie. Fra hvilken Herkomst Familien nedstammer, bliver som oftest ubekjendt, eftersom i Almindelighed Ingen indlader sig i Samtale med den. Den voxne Dreng, der vandrer ved Siden, har den Forretning, at gaae ind i Huse, at spørge: „skal De ikke have Knive slebne!" (disse Ord udsiges i et halvt jydsk, halvt tydsk Sprog) Manden, der da holder nedenfor Døren med Maskineriet (Vognen med Hjulet paa), er den egentlige Funktionsdrivende. Konen, der ofte kommer langtsomt gaaende bagefter, er Moder i Familien. Det lille Noer, der stikker Hovedet ud af Posen (Sækken), paa Ryggen af hende, er egentlig Den, hvem nærmest Talen bliver om i nærværende Fortælling.

I over 2 Aar blev han saaledes baaren omkring fra Landsby „til Landsby", uden Hensyn til Veirligets forskjellige Beskaffenhed. Fra den Tid af, at han kunde begynde at løbe lidt, befriede Moderen sig for Byrden — man saae ham da at løbe enten foran eller bagved den samlede Familie. Eftersom han voxede til, forstod

han bedre og bedre Forældrenes Sprog, og det gjorde ikke mindste Indtryk paa ham, hvormeget Ondt han enten hørte eller saae Forældrene udøve. — En pludselig Forandring heri skulde imidlertid indtræde: den Algode, hvis Barn han var, saae den Elendighed hvori han var stædt, og besluttede i sin urandsagelige Viisdom at sende ham Frelse. Som han i sit 8de Aar fulgte Broderens Fodspor: „at gaae ind i Huse for at falbyde Forretningen", kom han tilfældig ind i en Skolestue, hvor just Læreren behandlede Læren om Guds Alvidenhed; han hørte da Ordene: **„Gud seer mig!"** „Hvad enten jeg sidder eller opstaaer, da veed Du det, o Herre!"*) Disse Ord faldt som Solstraaler i hans Hjerte, Nat og Dag tænkte han over dem, og han syntes, at Alt blev saa livligt og lyst omkring ham, imod som forhen. I Alt hvad han foretog sig, svævede Tanken om Guds Alvidenhed ham stedse for Øine, hvilket gjorde, at han med Beredvillighed efterkom sine Forældres Ønsker, deelte deres Skjæbne, hvor sørgelig den end var. Traf det sig, som det saa ofte gjorde, at Faderen behandlede ham haardt, da sagde han i sit Hjerte til sig selv: **„Gud seer mig!"** Denne livsalige Trøst styrkede ham mere og mere, jo ældre han blev.

Dagen førend han fyldte sit 13de Aar døde hans Fader, og 8te Dage derefter hans Moder. Hans ældre Broder formaaede ikke at overtale ham til at blive hos sig, for i Forening at fortsætte den vante Forretning; han bød ham derimod et hjerteligt Farvel og vandrede til den Skolestue, hvor han, om ogsaa kun i faa Minutter, havde modtaget den meest velsignelsesrige, og i korteste Udtryk affattede Religionsunderviisning. Da han indtraadte i nævnte Stue, sad endnu den samme Lærer ved sit Katheder; i barnlig Uskyldighed fremtræder han smilende for Læreren og beder om intet Mindre, end at maatte gaae her i Skole i et Aar og da blive konfirmeret! Læreren, der snart opdagede Barnets Hengivenhed for ham, modtog ham i sit Huus som sin Pleiesøn, og Aaret efter stod han i den lille Landsbykirke som Konfirmant, udrustet med saa sunde og rigtige Religionsbegreber, at Enhver, der hørte hans fornuftige Svar, glædede sig derover.

At fremstille her fuldstændig hans senere Liv, vilde blive for vidtløftigt; kun Saameget: han døde som Præst og Sjælesørger for Nabomenigheden.

Anderledes gik det hans Broder! Ikke een, men flere Gange blev han af Øvrigheden tiltalt og straffet, indtil han endelig døde, foragtet af Alle der kjendte ham, i den dybeste Armod.

*) Davids Ps. 139, V. 1. 2.

p.

Themaskinen og Lysekronen.

Der var stort Selskab, baade af Herrer og Damer, og Huset skulde gjøre saamegen Stads, som det formaaede. Den blankt polerede Themaskine af det pure Sølv stod paa Bordet, den var rigtignok straalende, og det vidste den ogsaa nok selv, den var gyselig indbilsk af sin Skjønhed.

Blandt andre fortryllende Egenskaber havde den et meget varmt Indre. „Jeg er dog saa uendelig deilig iaften" sagde den, „og saa dette Indvortes — Gud, hvor jeg er fortryllende. Der er vist nok, der vil have mig, men jeg maa dog see snart at blive forlovet, thi ellers forgaaer jeg af indvortes Varme. Der er nu Lysekronen, det var et passende Parti for mig." — Og saa snurrede den. Den turde nu ikke rigtig saadan ligefrem sige „vil du ta'e mig," for den var en Dame, og iaar var det ikke Skudaar, og da den ikke vidste bedre Raad, saa snurrede den.

„Snurre! Snurre! Snurre! lille Lysekrone" sagde den, „Gud hvor her er gyseligt varmt!" Saaledes meente den passende at kunne indlede Conversationen, for den havde hørt af de Fremmede, at de næsten ikke snakkede om Andet end om Vind og Veir og om Kulde og Varme.

Lysekronen lod som den slet Intet havde hørt. Den følte sig, thi den vidste, at den indtog en høi Stilling.

„Jeg synes du bliver sort" blev Maskinen ved, „du skinner ikke nær saa klart som før." „Pas bare dig selv, og vær ikke paatrængende mod høitstaaende Personer," svarede Lysekronen. „Høitstaaende Person? Troer du maaskee ikke, at jeg er ligesaa høitstaaende som du? Jeg er af det pure Sølv." „Sølv eller ikke Sølv, mig uden Forskjel. Jeg veed blot, at jeg ikke omgaaes Alle og Enhver, og al slet Omgang fordærver gode Sæder."

Det stolte Svar løb Maskinen koldt gjennem Livet, og den holdt pludseligt op med sin venlige Snurren — den begyndte at blive ærgerlig, men iøvrigt tænkte den nok, at Lysekronen gav sig, og det gjorde den ogsaa, men paa en anden Maade end den havde tænkt.

Kronen hang i et Toug, der, uagtet det var flere Aar gammelt dog var tilsyneladende friskt og stærkt. Men indeni det havde en lille Bille sin Bolig, den og dens Forfædre før den havde længe arbeidet paa at gjennemskjære det. Større end et Knappenaalshoved var den ikke, men den havde Taalmodighed og Udholdenhed, og derfor havde den bragt det vidt. Og saavidt var den kommen nu, at der kun behøvedes den svageste Berørelse, saa vilde Lysekronen ligge paa Gulvet.

Hændelsesviis traf det sig, at man havde glemt at sætte

Kroge paa et af Vinduerne og udenfor blæste det dygtigt. Rutsch, der fløi Vinduet op, og et koldt Vindpust foer igjennem Salen; bælmørkt blev det pludseligt i Salen, og der hørtes et stærkt Spektakel, det var Lysekronen, der faldt ned og gik i tusinde Stykker.

„Jeg synes slet ikke, jeg skinner mere," sagde Themaskinen, og det gjorde den heller ikke, for den skulde ligesom saa mange have sit Lys fra Andre, og nu da Lysekronen ikke lyste længer kunde den heller ikke skinne. „Det er af Sorg over min Elskede" meente den, og saa sørgede den. Men forlovet blev den aldrig, thi efterat dens første Inklination havde behandlet den saa hovmodigt, og derefter var kommen ynkeligt af Dage, fandt den aldrig Nogen, den syntes, at den kunde være bekjendt at indlade sig med.

Den blev gammel Jomfru, og det er den vidst endnu — for jeg troer ikke, hvad andre Tunger fortæller, at den er bleven smeltet om med noget andet gammelt Sølv. —

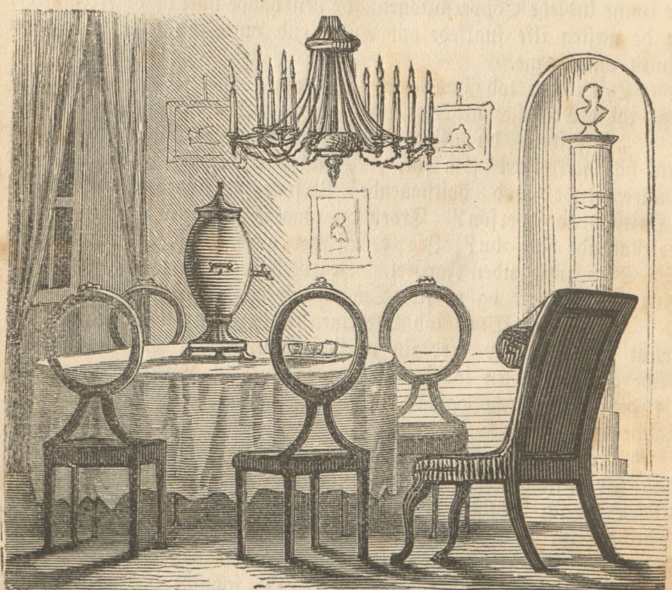

Mennesket og hans Skygge.

„Ei," raabte Mennesket til sin Skygge, „hvad har jeg med Dig at bestille? Du tomme Skygge, snart er Du foran, snart er Du bag mig! Du er en ond Aand, altid viser Du mig mit Intet."

„Ikke maa Du dadle mig, min Ven," svarede Skyggen, „jeg afslører Dig dog dit Væsen! Uden hiint Lys fra oven, er Du som jeg den tomme Skygge. Staaer Solen bag Dig, da gaaer din Skygge foran Dig. Dit Livs Sollys er din Fornuft, flyer Du den, lader Du den bagved Dig paa din Bane, da gaaer din Skygge foran Dig."

Lidt fra Fordumsdage.

Dronning Sigers (Berens) Brystsmykke og Arne.

„Sigersted (ved Ringsted) eier mere Guld og Sølv, end de selv veed, om de vilde grave efter det", paastaaer et gammelt Ordsprog, der skyldes den Formodning, at Signe, førend hun efter Aftale med Habor stak Ild paa sit Buur for at døe med ham, skal have kastet sine Prætiosa i en Brønd tæt neden for Buret eller Borgen, men hvor nu kun sees en Pyt og en Mose.

Det er sandsynligt, at det neppe vilde lønne sig, at grave efter disse formeentlige Skatte. Imidlertid er hele Omegnen af Sigersted hvad man kalder klassisk, og i Aarhundredernes Løb har man dog nu og da fundet Adskilligt, der nok var værd at tage op, baade fordi det havde historisk Interesse og Metalværdi. Men det kan ikke negtes, at man til sine Tider, navnlig førend Frederik den Syvende med sit danske Sindelag tilkjendegav sin Omhu for at bevare vore Minder fra Hedenold, ikke synderlig har ændset de af Jordhøiene opgravede Sager. Saaledes havde Præsten til Bringstrup og Sigersted Sogne ved Kong Sigers Gravsted opdaget en udmærket Steen, 4 Alen lang, 3 Alen bred og næsten 1 Alen tyk, hvilken efterat være bleven afskruppet og afvadsket viste sig at være Kong Sigers, da der paa samme var indgravet de Ord: „Runer over Kong Siger, ristet af Alger Dekn". Præsten holdt længe Hævd over den; men da han forflyttedes fra Sognene, blev den solgt til en Steenhugger og brugt til Afvisere paa Landeveien.

Bemeldte Præst, Seyer Mahling Beyer opdagede ogsaa tæt udenfor Bringstrup i en opkastet Jordhøi Kong Sigers Dronning, Berens Grav og fandt i denne hedenske Begravelse, iblandt flere andre Gjenstande, en smukt udarbeidet Urne med Laag over, som er her aftegnet.

I denne Urne laae enkelte Dele af Dronningen forbrændte til Aske, samt nogle sorte og hvide smaa Stene eller Kugler, hvorimod selve Skelettet laa neden for Urnen og henbares med al Forsigtighed til Bringstrup Kirkegaard. Dernæst fandt han et rundt Sølvsmykke, som vises samlet i den følgende Afbildning. Det var meget kunstigt udarbeidet, omlagt med en bred Sølvring, i hvis Midte fandtes ophævede Guldzirater og mange smaa Guldknapper, heftede med 4 Guldnagler paa en massiv Sølvplade, i Omkreds 8 Tommer.

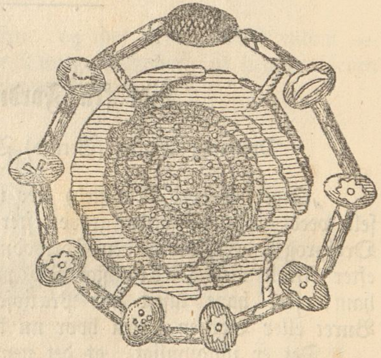

Smykket sees paa Tegningen omgivet af 9 store coulørte Perler af Steen eller Glas med adskillige smukke Figurer paa, som uden Tvivl have været emaillerede, samt 9 runde støbte Guldbøiler med riflede Zirater. Den sidste Afbildning gjengiver Smykkets Bagside.

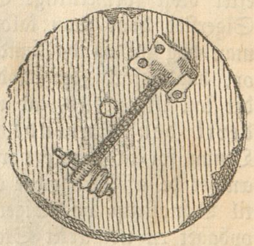

Derpaa befandtes to Sølv-Øskener, hvorigjennem sad en stor Sølvnaal, med omdreiet Hoved, hvorved Smykket har været fæstet paa Brystet. Det Hele stod paa en hvid Beenplade, 9 à 10 Tommer i Omkreds, prydet med endeel smukke Figurer og cirkelrunde Streger; men denne Plade gik i Stykker ved Opgravningen.

Da der i den omhandlede Egn oftere er fundet kostbare Ringe og Smykker, for hvilke den heldige Finder har erholdt Metallets fulde Værdi og Tak til, saa bør man vistnok ved Opkastning af Høie, Brøndgravning, Rydning af Grunde o. s. v. have sine Øine med sig. Dermed være ikke sagt, at man skal forsømme Plov og Harve, for at blive Skattegraver; men om det saa blot

var en simpel Steen af usædvanlig Udseende, kan det maaskee dog lønne Umagen at bukke sig, for nærmere at undersøge den eller vise den til Kyndige.

Det er jo tydeligt nok.

„Tør jeg spørge hvem jeg har den Ære at tale med?"

„Jeg er St—sta—sta—stamher—herre til Go—go—dset A—a—delsborg."

„Om Forladelse — det hører man strax."

Rovfugle og Trækfugle.

Ude paa Marken, langt fra alle andre Boliger, ligger et temmelig stort, grundmuret Huus, der tager sig ret anseeligt ud. Komme vi nærmere, see vi det omgiven af en Have, uden Hegn eller Træer. Den er inddeelt i sex smaa Afdelinger, hvoraf hver indeholder Kaal, Gulerødder, Kartofler og Persille. I Nærheden seer Huset slet ikke saa fiint ud. Taget er noget forrevet, Kalken er faldet af Væggene og mange af Ruderne ere stoppede med Klude, eller klinede med Papir. Foruden det Svineri, vi see udenfor Dørene, bemærke vi ogsaa tæt op til Huset, 6, siger og skriver sex Møddinger. Nu kan vel Læseren snart gjætte hvad

det er for et Huus, især naar jeg fortæller, at der er sex Leiligheder inden i det. For naar man nu lægger sammen: Sex Stuer, sex Haver og sex Møddinger, hvad bliver saa alt dette til? et Fattighuus. I Stuen tilhøire sidder en fattig Enke paa sin magre Seng; en Stol med en Skaal Melk paa staaer foran den, og tre blege Børn tilligemed Moderen søbe af Skaalen og spise tørt Brød til. De have det ikke saa flot altid, men det er ogsaa Søndag. I det andet Hjørne af det lille Værelse staaer der ogsaa en Seng og der træffe vi atter en Familie; det er egentlig den jeg skulde til at fortælle lidt om. Faderen, en gammel, hvid-

haaret Mand, sidder paa sin eneste Stol. To unge Bønderkarle, hans Sønner, sidde paa Sengekanten. De ere komne for at besøge ham. Man kan nok see paa deres gode Klæder, at de ikke høre hjemme i Fattighuset; de synes heller ikke at befinde sig ret vel derinde.

Faderen, som lagde Mærke dertil, reiste sig, tog sin Hue og nikkede ad Sønnerne. De fulgtes nu lidt henad Veien; derefter lagde de sig paa Grøftekanten i det grønne Græs, der var spættet med alleslags Blomster.

„Det er dog en nederdrægtig Bule, det Fattighuus. Hvor kan I nære Jer der?" spørger den ældste Søn.

„Aa, man maa jo være glad ved, at kunne faae Huus over Hovedet."

„Men, Fader, I skal rigtignok være hos mig, naar jeg nu bliver gift. Det har jeg og Karen lagt over."

„Tak skal Du have, min Dreng! Jeg fortjente rigtignok ikke bedre end at være i Fattighuset, saadan som jeg har handlet med det, jeg skulde efterlade mine Børn."

„Men I har dog hverken spillet eller drukket det op, og I har dog ogsaa altid holdt saameget af Jere Drenge."

„Fortæl os hvordan det er gaaet til Fader. I har jo havt et Sted med fyrgetyve Tønder Land og baade I og Moder var jo Gaardmandsbørn," siger den Yngste.

„Aa Snak: hvorfor skal han nu fortælle det, Peter? Det har jo andre Folk fortalt os saa tidt," svarede den Ældste.

„Ja men andre Folk veed dog ikke saa god Besked med det, som jeg selv. Jeg vil nok fortælle Jer det; vi har jo ikke andet at bestille, og I kan maaskee have Gavn af at høre det. See, du bliver jo 28 Aar til Mikkelsdag, Jens, og saa er det ogsaa 30 Aar siden, at jeg og vor Moder kom sammen. Vore Forældre havde kjøbt et rigtig godt Sted til os, et pænt Boelssted med en god Stuelænge og et Par Smaalænge til Udhuse. Der kunde vi have levet som Blommen i et Æg, om vi havde blevet der; men det kreperede Jer Moder en heel Deel, at der var kun tre Længer paa Stedet. Altid naar jeg viste hende Noget af vort, enten det nu var nogen god Sæd eller det var et pænt Kre'tur, saa fik jeg det Svar: „Ja, det kan jo være godt nok til Huusfolk." Jeg deelte ved hende og meente, at det var ikke alle Gaardmændsbørn, der kunde faae store Gaarde; de maatte være glade til, naar de kunde faae Boelssteder, men hun blev ved Sit, efter Fruentimmernes Skik. Tilsidst begyndte jeg selv at synes, at vort Huus var for lille og for snevert. Jeg tænkte stærkt paa, at bygge en fjerde Længe, men det Værste var, at jeg havde ikke Raad til det. Saa var det en Vintermorgen, at jeg sad og drak Kaffe inde hos vor Moder, at der kom en fremmed Mand ind til os. Han var saa mild som en nyslaget Toskilling, han nævnte mig ved Navn og hilste mig fra min Fader."

„Er Du kjendt med ham?" spurgte jeg.

„Ikke større," sagde han, „men jeg traf ham i Sundby Kro og saa gav han mig et Ærinde til Dig."

„Saa?"

„Jo, for det kom paa Snak imellem os, om en af mine Bekjendte, en Gaardmand, der skal sælge, dersom ikke han vil rende fra det. Saa bad Din Fader mig om, at lade Dig det vide, for han sagde, at Du havde nok Lyst til et større Sted. Men det er Tiden om at gjøre, dersom det ikke allerede er forsilde. Alligevel, dersom det passer Dig, saa vil jeg følge med derhen og mægle imellem Jer. Maaskee jeg kunde gjøre vel imod Jer begge To." Naa, kort at fortælle, jeg spændte for min Slæde

og kjørte derhen. Der var rigtignok tre Miil, men det gik jo rask. Det var da saa en Gaard med fire Længer, men de to var faldefærdige. Jord var der nok af; vi tog os en Kanetuur rundt omkring hele Lodden. Saa fulgte Bonden og hans Bekjendt, det var en Kommissionær, hjem med til Vort og blev der Natten over. Om Morgendagen bleve vi enige om, at bytte lige op og saa kjørte vi til Kjøbstaden for at faae skrevet imellem os; men jeg maatte da give Kommissionæren 50 Daler fordi han havde holdt med mig. Dagen efter tog vi hen til min Fader, for at lade dem det vide derhjemme. Naa, der var rigtignok til os! Saa var det Løgn, at han havde sendt Nogen hen til mig. Min Fader kjendte godt Gaarden, Jorden var af den allervoveste Slags; derfor skulde den sælges mens der laae Snee paa den. Jeg var i det mindste blevet narret for 1000 Daler, sagde han, og skjældte mig en Hob ud ovenikjøbet. Naa, det var en deilig Re'lighed. Vor Moder blev knapt; hun vilde ikke være der længere. Saa kjørte vi hen til hendes Forældre og der fik vi ligesaa mange i Korrexer." Tre Dage efter flyttede vi fra vort pæne Sted. Det var noget kontrarigt for os, at trække ind i den gamle Rønne, men vi vare dog ligegodt glade over, at vi nu var blevet Gaardsfolk, Saa tossede kan man være. I Foraarstiden, da Sneen smeltede der, fik jeg saa at vide, hvad det var jeg havde faaet. Størsteparten af Lodden var ikke andet end det bare Rødsand. Istedetfor Græs, voxte der kun Hvener og Glartuer, og af Sæd kunde der ikke gro andet end lidt Rug og Kartofler. Saa blev da jeg og vor Moder enige om, at der kunde vi ikke være; vi maatte sælge, men det var ikke nemt at finde en Kjøber. Jeg reiste vide omkring, men det hjalp ikke. Saa kommer da en Dag en af mine Naboer trækkende med en rig Gaardmandssøn, der skulde giftes. Denne kjøbte saa Stedet af mig, men han havde bedre Forstand end jeg. Han kneb mig med Betalingen, saa jeg maatte lade ham faae Gaarden til godt Kjøb. Jeg maatte drage væk med 2000 Daler; det var nu al min Eiendom og mit første Sted var over 4000 værd. Min Nabo havde holdt trolig med mig i Handelen, syntes da jeg, men vi kunde ikke drive det videre, — ja, jeg fornøiede ham da ogsaa for hans Uleilighed. Nu maatte vi boe i en Lillestue et halvt Aars Tid, og der var det at Du blev født, Jens. Mens vi boede der, reiste jeg og min forrige Nabo næsten hver Dag omkring for at see paa Steder. Nu tænkte vi ikke mere paa Gaarde. Endelig fik vi da en lille Parcel i det Sogn, hvor jeg var født. Den var rigtignok meget mindre end det første Sted jeg havde, men den passede godt efter mine Penge, da jeg kunde omtrent betale Kjøbesummen ud, og det var ogsaa efter vor Families Ønske. Da vi havde flyttet skulde jeg da op til Præsten

og melde Tilgang. Det var en ny Præst. Da han havde hørt mit Ærinde og spurgt mig noget ud, saae han vist paa mig og sagde:

„Du er kanskee en Trækfugl?"

Jeg blev forbauset og vidste ikke hvad jeg skulde svare.

„Ja, Du veed jo nok, at der er Fugle til som man kalder Trækfugle," sagde han.

Ja, det vidste jeg da.

„Naa, saa veed Du da ogsaa, at det er Fugle, som aldrig slaae sig til Ro nogen Steder, men fare frem og tilbage saalænge de leve. Knapt have De faaet Reden istand og Ungerne ligget ud, førend de ile til et nyt Sted. De maa formodentlig have saadan en Uro i Kroppen, saadan en Begjærlighed efter det Bedre, at de ikke kunne stædes."

Jeg sad og stirrede paa ham.

„Seer Du! siden Bønderfolk hertillands ere blevne Selveiere, er der opstaaet en Slags Mennesker, som jeg kalder Trækfugle. Naar de har faaet begyndt at handle med deres Sted, saa kommer der saadan en Urolighed over dem. De veed naturligligviis ikke af det selv. Saasnart de har faaet et nyt Sted, sætte de sig for at blive der, men næppe er de blevet kjendt med det, før de opdage mangfoldige Ting, der er iveien, med Jord eller med Bygninger, med Vand eller med Solskin, og saa kan de jo ikke være der, saa maa de jo handle igjen. — Er Du saa en Trækfugl?"

„Nei, det er jeg ikke. Jeg har rigtignok handlet et Par Gange, men det var ikke af Lyst til at trække omkring; det var fordi jeg vilde forbedre min Stilling."

„Ja, saadan sige alle Trækfugle. Skal jeg sige Dig hvordan det næsten altid gaaer med denne Slags Folk. Bestandig ned ad Bakke, bestandig det ene Sted ringere end det andet, indtil det tilsidst ender i Fattighuset."

„Gud Fader bevares!" sagde jeg.

„Ja, det maa Du nok sige. Og dersom Du vil vide, hvoraf den kommer, denne urolige Higen, saa kan jeg ogsaa fortælle Dig, at den kommer af Begjærlighed efter denne Verdens Gods. De holde formeget af Verden og forlidt af Gud, af den trofaste Fader, som har sagt: „Nøies med det I have," og som har lovet: „Jeg vil ingenlunde slaae Haanden af Dig, og ingenlunde forlade Dig." „Og naar vi have Føde og Klæder skulle vi dermed lade os nøie." Skriv nu dette bag Øret, om Du ellers vil vel fare."

Jeg takkede da for hans gode Formaninger og lovede at følge dem.

„Men," vedblev han, „der er ogsaa opstaaet en anden Slags Mennesker her i Landet, siden Selveiendommens Indførelse, hvilke jeg vil kalde Rovfugle. Og det skal de hedde, fordi de ikke har Lyst til at ernære sig paa en ærlig Maade, men gaae bestandig paa Rov, plyndre og plukke Enhver, der ikke er saa udspekuleret som de selv. Kan de faa lokket nogen til at handle, saa bryde de sig kun lidt om hvem der vinder eller hvem der taber, naar bare de faaer deres Rov, thi Hjerte i Livet har den Slags Folk ikke. Kan de faae bragt et Giftermaal istand, saa rører det naturligviis ikke dem, om de gjør et Par Mennesker ulykkelige for al deres Levetid; det Eneste de sørge for, er at faae Betaling af begge Parter. De kaldes ellers Commissionærer; Rovfugle synes jeg passer bedst. Jeg vil ikke sige de er eens allesammen, men mange er som jeg beskriver dem. Og de ulykkelige, dumme Trækfugle kan slet ikke lære at vogte sig for dem; naar een Rovfugl har plukket dem, flyve de lige i Kløerne paa en anden, og saaledes blive de ved saalænge der er noget at plukke. Naa, hvad siger Du til det? Du har vel allerede været under deres Behandling. Plukker de ikke godt."

Jo, jeg maatte jo tilstaae det.

„Naa, glem nu ikke hvad jeg har sagt Dig her i en god Mening," sagde han, og saa tog han Kirkebogen og skrev mig ind.

Men det var allerede forsilde, at hans Advarsel kom. Trækfuglenenaturen var kommet over mig. Stedet jeg havde faaet, syntes mig for lille, efter mine Penge. Det var til Knaphed, at jeg kunde holde to Heste, men jeg gjorde det alligevel, for det var saa flovt at kjøre i Enspænder. Nei, jeg maatte handle, bare een eneste Gang, og saa aldrig mere. Det varede heller ikke længe inden jeg fik Besøg af en Commissionair; jo, de kjender nok deres Folk! Han fortalte mig, at jeg kunde meget godt bytte og faae et større Sted. Det behøvedes jo slet ikke, at Kjøbesummen skulde være udbetalt. Saa foer vi omkring igjen, indtil jeg kom til at bytte. Jeg fik saa et større Sted med gode Bygninger og god Jord. Der var rigtignok en skammelig Hob Penge at forrente, og en stor Aftægt at svare, men det tog jeg mig ikke videre af. Da jeg havde været der et Aar, maatte jeg rende derfra med stort Tab, og det var der jeg havde sat mig for at blive altid. Saa fik jeg et mindre Sted, men nu kunde jeg mærke, at det slog til hvad Præsten havde sagt: jeg var bleven en Trækfugl. Aldrig i Verden havde jeg Lyst til at gjøre Noget ved min Lod, eller til at være ved Hjemmet, men bestandig tænkte jeg paa at handle, for at komme til Opreisning igjen. Og Jer Moder, hun var nu blevet akkurat ligesom jeg — men lad hende nu ligge i Fred! Og da I havde begyndt at gaae i Skole, da var vi lige i det allerværste

Liv. Saa gik I i een Skole i et halvt Aar, i en anden et Fjerdingaar, i en tredie nogle Uger; og mange Dage forsømte I jo reent om I ellers kan huske det. I havde naturligviis aldrig lært noget Godt, dersom ikke vore Forældre havde taget Jer til sig. Nu blev det da ved at gaae tilbage for mig; for hver Gang jeg handlede fik jeg et vovere Sted, og tilsidst kom Øvrigheden og solgte Huus og Jord, Rub og Stub for mig. Dengang var da Jer Moder død, som vel var. Saa tog jeg min Kjæp i Haanden og gik hen til det Sogn hvor jeg var født. Siden jeg var bleven gift, havde jeg ikke været i fem Aar paa Sted, altsaa skulde Sognet der føde mig. Jeg kom ind til Præsten; nu havde han ikke seet mig i mange Aar, men han havde bidt godt Kjende i mig, for da han havde hørt mit Ærinde og seet lidt paa mig, sagde han:

„Naa, er Du der, gamle Trækfugl, nu er Du kanskee blevet færdig med at fare omkring. Skal jeg nu skaffe en Rede til Dig paa Dine sidste Dage?“

Jeg slog Øinene ned og havde Ingenting at svare.

„Det gik da saa efter min Spaadom, men jeg er slet ikke glad over, at den gik i Opfyldelse. Vi vil nu ikke tale videre om disse Ting, da det er til ingen Nytte. Nu vil jeg give Dig eet godt Raad til, og dersom Du vil følge det i den Tid Du har tilbage, saa vil Vorherre bære over med Din Daarlighed, og eengang give Dig saa godt et Huus i Himmelen, saa Du aldrig skal ønske at trække derfra. Søg Herren medens han findes og kald paa ham den Stund han er nær! Ligesom hele Dit forrige Liv har været henvendt til Verden, saa lad nu Dine sidste Dage

være henvendte til Herren alene, og husk paa, at der er ikke Salighed at faae, hverken ved Huse, Gaarde eller Hartkorn, men alene ved Jesum af Nazareth." Ja, han kunde rigtignok trække Vandet af mine gamle Øine. See saa kom jeg da til at bo her i Fattighuset, som I veed, og nu strider jeg da hver Dag for at følge Præstens Raad. Kunde jeg nu bare faae lært Jer, kjære Børn, at tjene Gud, ret af Hjertet, saa skulde det ikke fortryde mig, at jeg Ingenting har at efterlade Jer. Jeg har rigtignok ikke fortjent nogen Glæde af Jer, for jeg bekjender, at jeg har forsømt Jer skammeligt; men Gud giver os jo altid mere end vi har fortjent."

Sønnerne sade længe alvorlige og eftertænksomme. Endelig sagde den Yngste:

„Men Rovfuglene, hvad blev der af dem, Fader?"

„Den ene af dem boer herinde i Fattighuset og en anden af dem er kommet i Forbedringshuset. De har rigtignok tjent mange Penge; men der er ingen Velsignelse ved den Slags Fortjeneste, det kan man see paa dem."

„Det var slet ikke formeget til dem."

„Aa, lad dem nu være, min Dreng. Jeg har tilgivet dem, ligesom jeg haaber, at Gud vil tilgive mig." Anton Nielsen.

Sjælevandringen.

Det er altid rart at have mange Venner, om ikke for Andet, saa for at spørge dem, naar der er Noget, man ikke selv veed Besked om. Jeg har mange, og blandt dem er der især en meget lærd Professor, der ofte maa holde for, og agere Conversationslexicon for mig.

Saaledes spurgte jeg ham engang: „Hvad er Sjælevandringen?" — „Sjælevandringen? — Hm! jeg skal fortælle dig en Historie derom," — og saa fortalte han:

Som jeg overhovedet er plaget meget med Muus, saaledes er det især mit Sovekammer, hvor de have opslaaet deres Residents. En Aften, da jeg længere laa vaagen end sædvanlig, hørte jeg at den gamle Museoldemoder fortalte Historier for de Andre.

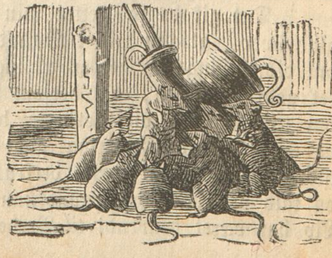

„Ved en velfyldt Lade," begyndte hun, „hvor der var nok baade af det Ene og det

Andet, levede engang et ualmindeligt smukt Musepar. De vare saa store og saa fornuftige, at alle Musene eenstemmigt udvalgte dem til Konge og Dronning; saa kom Musene inde fra Huset med Osteskorper og Pølsestumper, og Musene fra Laden bragte dem afpillet Hvede og alle mulige andre Rariteter, — de havde det rigtigt comfortabelt i alle mulige Henseender.

De vare ærede og ansete, og der var Intet, de frygtede — undtagen Katten, men den var dem ogsaa slemt paa Nakken, det var ligesom den vidste af, at de var fyrstelige Personer. Og det blev værre og værre, tilsidst forbittrede dens Efterstræbelser dem næsten hver eneste Time paa Dagen. „Gid vi bare var Rotter," ønskede de, „saa var vi for store til at Katten kunde gjøre os Noget." Vupti, der kom Katten og slugte dem, og saa var de to Muus færdige.

Men deres Sjæle gik over i to Rotters Skikkelse, og deres Ønske blev saaledes opfyldt. De befandt sig vel i deres nye Liv, og det var i enhver Henseende fortrinlige Rotter, — men Alt skal have en Ende, og det varede ikke længe før den Ene en skjøn Dag befandt sig i en Rottefælde, hvor den tilsatte Livet. Dens Mage sørgede svært over dette Uheld, og den kunde slet ikke finde sig i at være alene. Det varede da forresten heller ikke længe, thi ganske kort efter blev den bidt af en engelsk Rottehund.

Men atter saae begge Dagens Lys i Skikkelse af to nydelige smaa Harer, der en skjøn Sommermorgen sad midt i en Rugager og frydede sig ved det varme Solskin. Som de imidlertid sad allerbedst og glædede sig, kom Jægerne med et Kobbel Hunde, og afsted gik det, men Harerne vare gode Løbere, og da Farten netop gik op ad Bakke, hvortil deres Been vare særdeles godt skikkede fremfor Hundenes, kunde disse ikke følge dem, og saa undslap de dengang. „Hvem der dog bare var en Hund," meente Harerne, der trods det, at de hidtil havde følt, at enhver Tilværelse har sine Ubehageligheder, dog endnu ikke vare blevne kjede af at ønske.

Forsynet er saa kjærligt, og en kort Tid efter blev deres Ønske opfyldt, thi vare de end slupne for Jægerne og Hundene første Gang, saa gik det anderledes den næste. De bleve en Dag jagede ned ad

Bakke, og her kunde de ikke holde Forspringet, de bleve indhentede og uden Barmhjertighed skudte." —

Her endte min lærde Ven sin Fortælling, og spurgte, om jeg nu var tilfredsstillet. Jeg svarede, at angaaende mit Spørgsmaal havde jeg jo egentlig Intet faaet at vide, men derimod en pæn lille Fortælling, der viste, at man bør være tilfreds med sin Stilling i Livet, thi Alt har sine onde saavelsom gode Sider.

Der gik nogen Tid, og da vi atter en Dag talte sammen, udbrød han: „Det er sandt, jeg har siden sidst faaet en rigtig Ende paa min Historie." — „Og den lyder?" — „Saaledes! Iforgaars kunde jeg slet ikke falde isøvn paa Grund af Musenes Spektakel, og jeg lyttede da efter, for om muligt at opdage Grunden til den megen Støi. Jeg hørte da, at en lille Muus fortalte om, hvorledes den havde været oppe paa Herregaarden, og at der paa hver Side af Indkjørselen var kommen et stort Hundehuus med to store sorte Hunde; ved nærmere Eftersyn havde den opdaget, at disse to Hunde vare de samme Væsener, der i sin Tid havde begyndt deres Løbebane i Laden som Muus. Som de der stod, og vare lænkede, følte de sig meget ulykkelige, og den lille Muus beskrev deres Sorg og Utilfredshed over det bundne Forhold saa varmt, at alle deres tidligere Kammerater lagde Raad op om at gnave Lænken over, og befri dem. Den var imidlertid af Jern, og den blev dem for haard, derfor opgav de deres Forsæt, og de to Hunde og forhenværende Muus staae endnu den Dag idag med Lænke om Halsen og — ønske. Endnu ere de ikke blevne andet, men det er rimeligt nok, at de senere avancere høiere op, thi det skal vi dog allesammen, hvad enten vi ere Dyr eller Mennesker."

Saaledes var Enden paa min Professors Fortælling.

Skræderen og Beden.

Just hvor Landeveien svinger ud af Byen, hvor en eenlig Gruppe af Kastanietræer brede deres Skygge ligger et lille Huus, paa hvis Væg Skræderskiltet pranger. Men et godt Stykke ned ad Veien, langt derovre i Kanten af Skoven ligger Provstens Gaard; ligefor den lille, venlige, kaldende Kirke.

Fra Barns Been af havde vor Skræder været en from og gudelig Mand; eenfoldig, det er han, sagde Folk i Byen, eenfoldig som fattig, men Fader vor og De ti Bud, dem har han inde. Og dengang var det sandt hvad Byens Folk sagde: dem havde han inde, og hvor han kom hen, hvad han saa end tog sig for, hver Gang han greb Naalen for at sy, spurgte han sig altid selv: Kan det nu ogsaa bestaae med Fader vor og De ti Bud.

Men Provsten var en jævn Mand, han speided ud og samlede om sig de skikkeligste Folk i Byen, og hver Gang Provsten skulde have syet noget Nyt eller t. Ex. vendt en Frakke, da maatte Skræderen altid op til Gaarden, hvor Provsten med hans Kone sad mellem sine Folk og enten læste for dem eller fortalte dem Et og Andet. Ellers kom Skræderen aldrig den Vei, han havde sjeldent Tid; men naar man fra Byen saae ham gaae nedad Veien op mod Provstens, saa vidste ogsaa den hele By: Nu skal Provsten have en ny Kjole, — og det var jo noget særdeles Vigtigt.

At følge Hovedveien ligetil Provstens Dør var en Omvei; vor Skræder havde derfor som høitbetroet faaet Nøglen til en Laage i det Led, der hegnede om Provstens Mark og Haver, Haverne, hvor de deilige Frugter hang i Træerne, Markerne, hvor Provsten havde sine bedste Creaturer. Henimod Aften, Solen var ved at gaae ned, saaes da Skræderen at vandre henad Veien som i dybe Tanker; Aftenens Ro og Stilhed lagde sig i hans Sind, han var bleven rørt, han maatte kaste Tanken paa Et eller Andet og saa læste han da sit Fader vor. Under disse Tanker kom han til den lille Laage; det var nu mørkt; han tog Nøglen frem, lukkede op og gik ind, lukkede atter forsigtigt og betænksomt af efter sig.

Den hele Mark høinede sig om den omkringliggende Egn, det var derfor ikke muligt fra Veien, der snoede sig under Gjærdet, at see Marken og dens Creaturer, naar man ikke besteg dette. Da Skræderen traadte ind gjennem Laagen blev han derfor som altid, — thi mellem hver Gang havde han glemt hvor herligt der i Grunden var hos Provstens — høist overrasket over de prægtige Dyr, og da han havde gaaet et kort Stykke, hvor Stien endnu fulgte Gjærdet mod Veien, blev han staaende stille af For=

bauselse over en Bede, som var tøiret i Nærheden. „Ja, Rasmus," sagde han til sig selv, „havde Du bare saadanne Dyr," men da var det i det Samme som en Stemme hviskede ham i Øret:

„Du skal ikke begjære din Næstes Gods," han blev ængstelig og vilde gaae videre, men i det han vendte sig saae han over Gjærdet et rædsomt Hoved med vilde Øine og strittende Haar, medens en Stemme nedenfra spurgte begjærligt: „Er han fed?" Det varede knap en Minut til Ende, da sad Skræderen ved Provstens Side og sagde medens Tænderne klapprede ham i Munden og han tog fat paa Frakken, der skulde vendes: „Det er dygtigt koldt ude i Aften."

Provstekonen og hendes Kartekoner saae forbausede op, og Avlskarlen, der efter Dagens Dont magelig strakte sig i Krogen, loe og sagde: „Det var da en forbandet Løgn, den; det maa nok have været Fanden eller hans Oldemoer, der har havt fat i Rasmus Skræder i Aften, skjøndt de To jo ellers ikke pleie at komme Folk til at fryse." Provsten tabte næsten Værdigheden af Forbauselse over at høre slige Ord i sin Stue. „Ti," tordnede han, „man mærker, Peer, Du er ny i Provstens Huus," føiede han besindigere til, men Skræderen var bleven ligbleg ved Avlskarlens Ord. Arbeidet vilde ikke glide ham fra Haanden.

„Hvad skjændes nu I To om," sagde Provsten til to af Kartekonerne, medens Udtrykket i hans Ansigt syntes at tyde hen paa, at han idag just ikke var tilfreds med Folket.

„Aa, det er Maren, der siger, at jeg er ti Aar ældre end som hun."

„Ja, det er nok ellers det Mindste."

„O, let var jo eders Trætte at skille," sagde Provsten, „det staaer jo optegnet i Kirkebogen; men den er glemt ovre i den mørke Kirke, og der har nok Ingen af Eder Mod paa at gaae

over og hente den i Aften, saa ugudeligt I have talt; det skulde da være vor Ven, Rasmus Nielsen, Skræderen; gaae Du, min Søn, hent Kirkebogen paa Alteret."

Skræderen sad der som han var bleven ramt af et Skud. „Jeg maa vist være syg i Aften," sagde han, „mine Been ryste under mig, og Veien derover er bundløs efter den stærke Regn."

„Jeg skal bære Dig, Rasmus," griinte Avlskarlen.

„Ja, gjør det," sagde Provsten, og snart efter hang Rasmus skjælvende paa Peers Ryg.

Aftenen var stille, intet Blad bevægede sig, blandt den nære Skovs Stammer havde Tausheden fæstet Bo. Men jo roligere, desmere gjøs det i Skræderen, det var ham som turde Naturen ikke trække Veiret af Angst, og som det gik den gik det ham; det var som hævedes Beklemmelsen, da en Vogns Rullen i det Fjerne brød den dybe Taushed. Men snart var det atter stille. „Som i Graven," sagde Peer. „Ja," isnede Skræderen, og saa havde de naaet Vaabenhuset.

Peer tog i Døren. Et rædsomt Hoved med vilde Øine og strittende Haar viste sig, og en Stemme raabte begjærligt: „Er han saa fed?" „Der har Du ham som han er," brølede Peer, og kastede Skræderen saa langt han kunde ind i Vaabenhuset. Men havde Peer aldrig løbet før saa løb han nu; hvor Provstens Jorder begyndte, først der turde han besinde sig og gik nu ikke uden at see sig tilbage, langsomt og med bankende Hjerte op mod Gaarden. Da han kom ind i Stuen, stod til hans Forbauselse Skræderen midt paa Gulvet og fortalte. „De Been vare dog

nok ikke saa svage som de jo ganske vist see ud til," mumlede Avlskarlen.

At fortælle hvad Skræderen fortalte de forbausede Tilhørere er en umulig Opgave, desuden hørte Ingen meer end det Halve, saa hurtigt og saa tænderklapprende fortalte han hvad der var hændet. Men de Fleste fik dog ud deraf, at Fanden vilde have ædt Rasmus Nielsen fordi han havde kastet længselsfulde Blikke efter Provstens Bede, men Provsten og flere Andre meente, at Rasmus var syg, at Rasmus maatte hjem, at Rasmus maatte iseng og have Noget ind at svede paa. Og Rasmus kom iseng, men den næste Dag var Provstens Bede forsvunden.

Man gik til Rasmus; Rasmus svedte. Man fortalte ham hvad der var hændt; Rasmus svedte stærkere. „Men har Du da virkelig stjaalet Beden," var der En, der sagde. „Nei," brølte Rasmus. „Var Beden da ikke i Vaabenhuset," lo en Anden. „Jo," brølte Rasmus. „Den kom jo senere." „Hvor har Du da gjort af den," spurgte Provsten. „Djævlen tog den i Stedet for mig, og jeg løb til Præstegaarden," svedte Rasmus. Herredsfogden traadte ind. „Vi have Gjerningsmanden," sagde han. „Ja, der ligger han," sagde En af Bønderne. „Nei, vi have ham hos os, men Provsten bør overvære Forhøret."

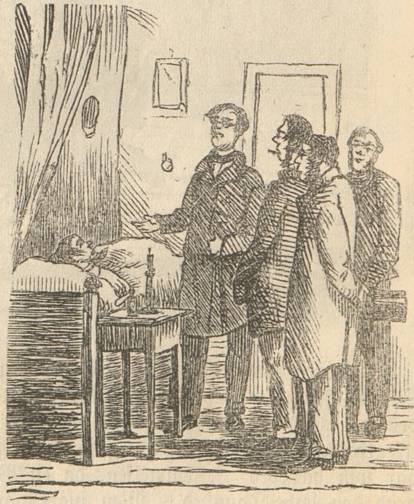

„Hvad er dog alt Dette," sagde Provsten.

Og Forhøret gik for sig, og Tyven bekjendte. „Jeg og min Ven gik ned og saae paa Beden, og vi besluttede at stjæle den. Min Ven skulde da vente mig i Vaabenhuset, medens jeg tog Beden, saa skulde vi begge bringe den videre."

Man fortalte Skræderen Dette. Han læste stille sit Fadervor; det var jo det Eneste, hvormed han formaaede at takke fordi han var frelst for større Straf. Men det glemte han dog aldrig saalænge han levede, at hiin Septemberaftften vilde Djævelen have ædt ham, fordi han havde kastet længselsfulde Blikke efter Provstens Bede.

Det gamle Uhr.

Tre Besøg behøvede Degnen Albertsen, at aflægge Hr. Løve, for at bringe ham til Fornuft. Disse Besøg meddeles her til videre Eftertanke og mulig Efterlevelse i paakommende lignende Tilfælde.

Albertsen var, som sagt, Degn og Skolelærer, Løve var bosiddende Borger og Bogbinder i en nærved hiins Landsby liggende lille Kjøbstad. Forresten var han en driftig og ret velstaaende Mand; men paa den senere Tid var han bleven noget vranten og syntes at skrante.

„God Aften, Mester!" begyndte Degnen.

„Tak, Albertsen! — Det er en Tid siden, jeg har seet Eder. Har jeg ikke skæmmet mig svært siden sidst?"

„Det finder jeg dog ikke. — Hvordan staaer det sig ellers med Helbreden?"

„Maadeligt nok! Ingen Nattero, og mit Tilfælde, som I veed, kan jeg ikke blive qvit."

„Ei hvad! I maa raadspørge en duelig Læge."

„Hvad kan det hjælpe? De lærde Doktere give jo Folk Gift ind, blot for at forsøge; jeg vil ikke være deres Lærekl ud. Nu har jeg været hos kloge Mænd og hos kloge Koner; jeg har brugt Gigtkjæder, saa de har trukket Hul — —"

„Siig hellere gnavet Hul."

„Gnavet eller trukket, det kommer ud paa Eet. Jeg har brugt Sukkerdokteren, og hver Gang der stod noget Nyt for Helbreden i Aviserne, har jeg ladet det hente fra Hovedstaden i dyre Domme, men lige rask er jeg bleven. — Dog hvad kan man vel vente, naar man har naaet de tre Snese?"

Degnen lo og paastod, det var den bedste Alder; saa havde man rendt Hornene af sig og samlet Erfaring.

„I er jo" — vedblev han — „ellers en rask og rørig Mand, og først naar de 7 Gange 10 ere bagved os, kan man saa smaat begynde at tale om Naadsensaar. Drachenberg blev 145 Aar 10 Maaneder og 28 Dage gammel."

„Javist! og Methusalem endog 969 Aar. Snak I kun for Eders syge Moster!"

„Nei, jeg snakker for min indbildte syge gamle Ven Løve, og forresten hed Biblens Olding ikke Methusalem, men Methusala. — Dog, det vedkommer ikke Sagen. — Jeg er overbeviist om, at I har en god Constitution; og for det Tilfælde, hvorom I altid taler, vilde der maaskee nok være Hjælp næst Guds Hjælp, naar I henvendte Eder til Distriktlægen eller anden dygtig Mand,

og opgav alt Qvaksalveri. — Men hvad er Klokken idag? Jeg husker ikke paa, at jeg endnu i Aften skal træffe Provsten."

„Ja jeg veed hverken hvad Klokke eller Klem er, siden Uhret derhenne fik isinde at gaae istaae."

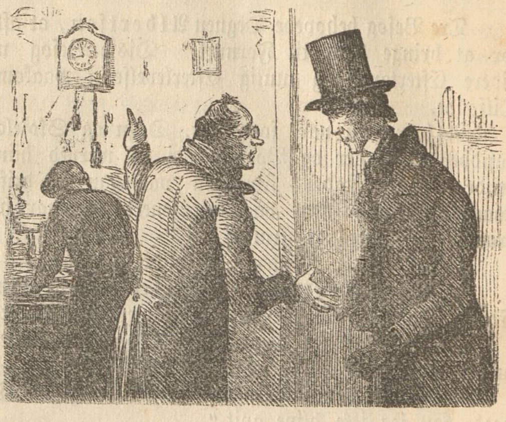

„Hvorfor lader I det ikke istandsætte?"

„Det Spilleværk kommer aldrig til at gaae alligevel; det er for gammelt, ligesom jeg. Giver jeg det hen til en Uhrmager, tager han de gode Hjul ud og sætter slettere ind istedetfor; det vil jeg dog nødig have, da det er et kjært Familiestykke."

„Fy, hvor I er mistroisk! Lægen giver Eder Gift og Uhrmageren stjæler Eders Messing Hjul. — — Maaskee lidt Smørelse kunde gjøre det?"

„Det har baade jeg og Hjulmanden herovre tidt nok forsøgt. Jeg troer vi have hældet en halv Pægl Linolie ned i Værket, og hundrede Gange har jeg Dag og Nat stødt til Perpendiklen saa det har knaget efter; men det gamle Dyr rokkede strax igjen istaa."

„Atter Qvaksalveri! — Javist, javist! Uhret har Nykker ligesom sin Herre," sagde Degnen godmodig leende og bød God Nat.

Dette var det første Besøg. Ikke mange Dage derefter indfandt Albertsen sig atter, dennegang medhavende et ungt Menneske. Det var hans Søn, som han forestillede Løve, der havde kjendt Fyren som Barn. Efterat have nydt en lille Forfriskning, sagde Degnen: „Hør, Anton! see eengang paa det Uhr! Troer Du ikke, Du kan faae det til at gaae, uden just at skille det ad Stykke for Stykke, eller tage det hjem?"

Anton var en ferm Uhrmagersvend, der arbeidede i Kjøbenhavn, men nu besøgte Faderen, som havde givet ham behørigt Vink om, hvordan Løve skulde behandles.

Uden megen Snak tog han Lodder og Pendul af Uhret, og da han saa havde det nede paa Bordet, afgned han nogle Tap-

leier med en tilspidset Pind, bortskrabede den seige Fernis og gav hist og her frisk Olie, som han havde medbragt i en lille Flaske. Da det atter var opstillet, sagde han halv spøgende: „Jeg antager nok, det vil komme til at gaae, ihvorvel det havde været bedre, hvis det var blevet grundigt reengjort; men har det, som I siger, gaaet i en 20 à 30 Aar tidligere uden Hovedreparation, saa kan det vel, naar det først kommer paa Gled, tage en halv Snees Aar endnu paa Samvittigheden.“ Hermed gav han Pendulen et Stød og — Tik, Tak! Uhret gik med jevne, om end sagte Slag.

„Det var som Pokker! Det havde jeg ikke troet,“ udbrød Løve sjæleglad; men tilføiede strax tvivlende: „Det vil ikke vare længe, saa staaer det bestemt igjen.“

Men det vedblev dog at gaae saalænge de Fremmede vare der, og de passiarede endnu en god Stund.

Og det var det andet Besøg. Da Degnen tredie Gang kom til Bogbinderen, fandt han ham betydelig livligere. Paa hans Lykønskning til den kjendelige Forandring til det Bedre, tilstod Løve, at han virkelig ogsaa befandt sig ret vel efter Omstændighederne. Siden Uhret var kommet til at gaae, havde han dog faaet nogen Nattero. Vant til dets Slag, havde han ikke ret kunnet sove saalænge det stod, men naar det nu muntert slog sine taktfaste Slag, var det ligesom en blid Musik lullede ham i en sød Søvn. Sit „Tilfælde“ havde han dog endnu og det — klynkede han — lagde ham vel tilsidst i Graven.

„Ja i den skulle vi Alle, seent eller snart, min kjære Mester!“ sagde Albertsen. „Men nu har I selv seet, at hverken I eller Hjulmanden, med Eders Malerolie og plumpe Slag kunde faae Uhret til at gaae. Hvorfor? Fordi I ikke forstod det. Min Søn derimod, som har lært Kunsten, fik det med Lethed istand. Mener I ikke ogsaa, at en erfaren Mand, der har studeret Lægekunsten, bedre vilde kunne hjælpe Eder for Eders Tilfælde, som I kalder det, end alle Qvaksalvere og alt Selvkluderi? Gjør der=

for mig og Eder selv den Tjeneste: imorgen den Dag at tage til Byen og tale med en duelig Læge — I vil ikke fortryde det!"

Løve, smittet af Uhrets Exempel, føiede sin Ben, og blev, om ikke fuldkommen helbredet for sit „Tilfælde", dog idetmindste saa lettet, at det hverken smertede ham synderligt, eller hindrede ham i hans daglige Dont.

Det var Følgen af det tredie Besøg, og det er henved 10 Aar siden at det fandt Sted. Løve har naaet de 70 og speculerer svært i de Drachenbergske Aktier, anbefalende sig forresten med godt og smukt Bogbinderarbeide til Nutidens billigste Priser.

En Kunstner, der studerer Naturen.

Kunstneren. „Herr Greve — jeg er Kunstner — og —"

Greven. „Reis ad H... til. Gid Fanden havde Jer. Hvad vil I, i Djævelens Skind og Been. Hvad for en Slags Kunstnerpjalt er I?"

Kunstneren. „Jeg er Skuespiller og da jeg skal spille en fornem Mand, ønsker jeg at studere Adelens Manerer og Udtryk. — Mange Tak, Hr. Greve — nu har jeg nok!"

Noget af et Gilde.

Der var Konfirmationsgilde hos Jens Olsens i Bollerup, deres eneste Søn Kristen var bleven konfirmeret. Der var ingen andre Fremmede end den nærmeste Familie, og saa Skolelæreren og hans Kone. Nu var Middagsmaaltidet forbi, det var blevet sluttet med Afsyngelsen af en Sang, som var bleven digtet af en høitbegavet Skræderkone. I hvert Vers var kunstigt indslettet Konfirmandens Navn — ja eet af dem maa vi da høre til en Prøve.

Til Faders, Moders Glæde
vox Kristen Jensen op,
Du som fra Smaa og Spæde
har naaet de fjorten Aar.
Tag til i alle Dyder,
som altid blomstrer frem,
som Fader, Moder pryder,
at Du maa ligne dem.

Man reiste sig fra Bordet. Folk var aldeles henrykte over denne Sang, og der blev ikke talt om Andet i den første halve Time. Jens Olsen og Skolelæreren fulgtes ad ud i Haven; de var nu saa gode Venner. De satte sig paa en Bænk, Manden drog Visen frem og sagde:

„Det er dog ligegodt en synges Skræderkjælling. Hvem skulde troet at hun kunde saadan Digte! — Men vor Mo'er gav hende ogsaa to af sine bedste Oste. Hun kunde have blevet til Noget, dersom hun var blevet oplært fra Ungdommen af, troer De ikke?"

„Aa, jeg veed ikke; Visen var da ikke saa farlig god."

„De er bestemt misundelig paa hende; for De kan maaskee ikke digte en Vise selv, der er saa god."

„Nei, jeg har nu aldrig prøvet paa at digte, for jeg veed at jeg mangler den særegne Gave, som hører dertil."

„Men det er jo ogsaa det jeg siger."

„Jamen Skrædderkonen har saamænd heller ingen Gaver dertil. — Kunde jeg tjene to gode Oste for hver Vise af den Slags, saa skulde jeg paa een Dag tjene Oste nok til hele Aaret. — — Saa De synes virkelig den er saa god?"

„Ja, hvad har De at udsætte paa den?"

„Det vilde blive for vidtløftigt at fortælle Dem, men hvad De siger bestyrker mig i den Tro, at det er dog mageløst hvor I Bønder trænger til Oplysning."

Nu kom to Gaardmænd ind ad Havelaagen, de var i en ivrig Samtale, den ene sagde:

„Javel stemmede jeg paa ham. — Jeg synes rigtignok han

seer saa sveden ud, og han var ogsaa noget høitravende i sin Tale, men vi havde jo faaet Ordre til at stemme paa ham og saa maatte det vel nok være det Rigtige. Jeg hvede rigtignok den anden Kandidat meget bedre, baade i hans Væsen og i hans Tale."

„Jamen Du kunde jo da ikke vove paa, at give ham Din Stemme, for saa kunde jo gjerne Dine Penge blive sagt op."

De gik nu videre og fortsatte deres Samtale, men Skolelæreren sagde igjen til Jens Olsen:

„Det er dog mageløst hvor I Bønder trænger til Oplysning!"

„Kunde De ogsaa høre det paa de To — Det maa De fortælle mig Lidt om; det er dog kanskee Noget som jeg kan forstaae."

„Ja, det er netop det jeg gjerne vil. — Men tys! her er nok mere som vi skal høre."

Omme bag ved Gjærdet stod to unge Karle, som troede at Ingen hørte dem. Den Ene sagde:

„Saa Du har faaet Ringe i Ørene, Hans! Det seer rigtig godt ud; men det gjør vel forbandet ondt, naar der skal stikkes Hul?"

„Aa, det er ligesom et Loppestik."

„Hvad koster de?"

„Sex Rigsdaler."

„Ja saa kan de da see, at man ikke er nogen Huusmandsdreng."

„Men hvordan faaer Du Dine Flipper til at sidde saa godt; det kunde jeg nok have Lyst til at lære?"

„Det er nok!" sagde Skolelæreren. „Nei! hvor I dog trænger til Oplysning. Skal vi nu sætte os i en rolig Krog, saa skal jeg sige Dem det i al Korthed."

De gik nu henad en Gang og nærmede sig et Lysthuus. Derindefra lød en tydelig Samtale.

„Vi maa høre det med," hvidskede Skolelæreren.

Det var et Par Gaardmandskoner, der fra Byen; den som havde Ordet sagde:

„Nei, vor Jens bliver saamænd aldrig til Menneske meer. Vi troede at Benet skulde have rettet sig med Tiden, men det bliver eens. Det er dog farligt saamange Mennesker, der bliver spolerede i den Krig."

„Ja — og var det saa Noget at føre Krig for! Kunde det gjøre os Noget, enten vi hedde Tydske eller Danske, naar bare vi havde vort gode Udkomme."

„Nei, det har Du saagu Net i Maren. De kan kalde mig hvad de vil, naar bare ikke de kalder mig Mistemad."

„Nei, det er for galt!" udbrød Skolelæreren. „Kom nu og lad os gaae ind i Stuen. Jeg havde dog ikke troet, at I trængte saameget til Oplysning."

De gik nu ind og satte sig i en Krog af den tomme Øverstestue og Skolelæreren begyndte:

„Naar De skal være ærlig, saa synes De vel ikke at det er saa farligt hvad vi har hørt?"

„Nei — det første det var jo om Rigsdagsvalget."

„Og De synes ikke at det var skammeligt af Niels Nielsen, at han stemmede paa En som han ingen Tro havde til, bare fordi et Parti havde anbefalet ham."

„Jamen hvad forstaaer vi Bønder os paa, hvem der duer eller ikke duer!"

„Gjør I ikke? Jamen saa tilstaaer De jo selv at I trænger saa haardt til at oplyses."

„Men De hørte vel ogsaa nok, at Manden var nødt til det han gjorde; ellers kunde han jo vente, at de Penge, som stod i hans Eiendom blev sagt op."

„Ja, jeg veed det nok, men det er det jeg finder skammeligt, at fordi en Mand har faaet nogle Penge at laane, at han saa skal nødes til at stemme paa den Rigsdagsmand, den Sogne-

forstander eller den Valgmand som Vedkommende befaler. Hvad kan det dog hjælpe, at Kong Frederik har givet os Friheden, naar vi selv giver os ind i saadan et Slaveri. Dersom Niels Nielsen havde havt nogen rigtig Frihedsaand, saa havde han ikke brydt sig om nogen Trudsel. Der er da flere end eet Sted, hvor Folk kan faae Penge at laane."

„Nei, det er jo ikke rigtigt at bære sig saadan ad; det kan jo ikke hjælpe at sige Andet end hvad man mener. — Men hvor kunde det harme Dem saameget, hvad de to unge Knegte, Hans og Jørgen talte om."

„Ja, det var jo i sig selv ikke saa paafaldende, at høre unge Mennesker tale om Stads. Men af disse to har den Ene været Soldat og den Anden er ligeved at blive det, og saa forekommer det mig rigtignok noget besynderligt, at see to Fædrelandsforsvarere lede sig en Afkrog op og staae og tale om saadanne Ting i den dybeste Fortrolighed, som om det var Liv og Død om at gjøre. Om Ørenringe! den dummeste og meest kvindagtige Pynt der er til. „Ørets Pryd er Opmærksomhed og ikke Ørenringe", siger et indisk Ordsprog. Om Flipperne, hvordan man skal faae dem til at sidde godt. Ja, det er et uhyre vigtigt Spørgsmaal for danske Mænd!"

„Ja, De er rigtignok haard ved os! Men de Fornemme, hvordan ere de? skal vi ikke snakke lidt om dem. De har da alle Dage ligesaa megen Lyst til at pynte sig som Bønderne."

„Det er ogsaa sandt, men det er nu saa gammelt med dem og passer noget bedre til deres Liv og Væsen. Hos Bønderne er derimod denne Pyntesyge temmelig ny, passer slet ikke med deres jævne Væsen og strenge Arbeider. De kan tro, at jeg har mange Gange ærgret mig over fine, lapsede Junkere og Frøkener, men dem kan jeg nu ikke indvirke paa, derimod troer jeg dog, at Bondestanden endnu er saa hjertefrisk, at den kan taale et sundt Ord af en god Ven. Nu vel, disse Klædesklæder, Ørenringe, Crinoliner, takkede Gavle og buede Vinduer vil ødelægge Bonden, naar han nemlig betragter det som sin Livsopgave, at blive saa fiin som muligt, og betragte det som den største Ære, at overgaae Andre i Stads og Pragt. Den gode Forstand, som Gud har givet ham, bliver brugt til Stads og Fjas."

„Ja, der er lige godt meget i det De siger, men det er ikke godt at faae forandret. — — Naa, nu har vi nok ikke andet end Kvinderne tilbage, de skal vel ogsaa have en Omgang?"

„Ja, De skal have en stor Omgang, kan De troe! De veed vel nok, at Barnet lærer bedst af sin Moder. Derfor er det ogsaa hende, der skal indgive Barnet den første Lærdom, den første Kjærlighed. Den fromme Moder lærer tidligt sit Barn at bede

et Fadervor og at elske Faderen i Himlen; den danske Moder skulde ogsaa tidligt lære Barnet, at elske det skjønne Fædreland, Gud har givet os. Hvorledes troer De nu, at saadanne Mødre som de vi hørte, oplære deres Børn, naar de selv troe, at det er ligemeget enten vi ere Tydske eller Danske. De lære dem vel først og fremmest, at de maa stræbe at hytte Skindet, hvis der kommer Noget paa. Havde de danske Kvinder lært deres Sønner, at sit Fædreland skylder man Alt, saa havde Eideren endnu været Danmarks Grændse. Og kan de nogentid faae lært deres Sønner det, saa vil det ogsaa lykkes, at vinde med Staalhandske, det, som er taget med Staalhandske."

„Ja, det er godt nok; men naar De faaer Børnene i Skole, saa kan De jo lære dem det."

„Jeg lærer dem det sandelig ogsaa, alt hvad jeg kan, men naar de ikke have hørt det Mindste om saadanne Ting i Forveien, og heller ikke hører Noget derom efter Skoletiden, saa kan det ikke nytte stort. Men dersom først Moderen har lagt Grunden, saa er der Noget at bygge paa i Skolen, og naar saa deres Opdragelse tilsidst fuldendes i Høiskolen, da troer jeg der engang kunde komme en Ungdom, som ikke behøvede at skamme sig for vore Forfædre."

„Ja, hvad lærer de egentlig paa de Høiskoler?"

„De lærer at kjende det Folk, som de hører til, og naar de faaer lært at kjende det, saa har de med det Samme lært at kjende sig selv, og først da veed de hvad de kan udrette og hvad de skal udrette. De lærer at leve som Mennesker, at Livets Retning skal gaae imod det Høie, det Aandelige — og at det Liv som ene er henvendt til det Jordiske, til Mad, Drikke og Fornøielse, er mere et Dyreliv end et Menneskeliv. Der faae de unge Karle altsaa andre Ting at tænke paa, end Flipper og Ørenringe. Der lærer de unge Piger, at Kvindens Kald bestaaer ikke i, at glimre med Flitterstads, men i at opføde Børn i Tugt og Herrens Formaning, at opføde dem i Kjærlighed til Fædrelandet hist oppe og saa til det hernede, og i at være en sund Moder for sit hele Huus."

„Skal Pigerne da ogsaa paa Høiskolen? Det behøves da vist heller ikke. De maatte da vel nok kunne lære i Skolen, hvad de behøve."

„Nei, De maa huske paa, at de som gaae i Skole, det er kun Børn, og hvad jeg kan fortælle dem om Livets Alvor, bliver for det meste svedt ud inden det egentlige Liv begynder for dem. Men Høiskolerne ere beregnede paa, at optage de unge Mennesker af begge Kjøn, just i den Alder, da de skulle træde ud i Livet, og hvad de lærer der, er altsaa Noget, som de strax faae Brug for."

„Ja, da havde jeg rigtignok tænkt paa, at min Kristen skulde

paa en Høiskole, enten nu til denne Vinter, eller ogsaa til den næste."

„Nei, De maa endelig bie til han bliver en 18—20 Aar, ellers er jeg bange for, at det bliver spildt Tid og spildte Penge. Det er mig forresten kjært, at De allerede har tænkt paa det."

„Ja, det er jo blevet til en heel Mode nu, at Drengene skal paa Høiskolen, naar de ellers skal regnes for Noget. Men siden jeg har hørt Deres Forklaring, saa er jeg nu bleven heel opsat paa det. Naar jeg nu sender ham paa en Høiskole engang, saa er det rigtignok ikke for Modens Skyld; men kunde de faae lidt mere Forstand paa de Dele, som vi talte om før, saa var det rigtignok godt."

„Ja, ogsaa lidt mere Hjerte til at elske, hvad der er værd at elske."

„Ja, det er vist nok. — Der er vor Mo'er! Nu skal vi vist ind at drikke Kaffe."

„Lad mig bare sige Dem et Ord endnu, Jens Olsen! De skal ikke sætte Deres Søn paa de Høiskoler, hvor De faae Lectier ligesom smaa Børn, at lære udenad, „derfra og dertil". Der er ikke noget værre til at slaae Livet ihjel, især for voxne Mennesker, end disse Lectier. Vil De huske det!"

„De skal saamænd selv faae Lov at bestemme, hvad Skole Drengen skal paa, naar det bliver saa nær; for det kjender De bedre end jeg."

„Tak skal De have! Det er Alt, hvad jeg kan forlange."

Anton Nielsen.

Fanden er løs.

To Herremænd laae i Strid om et Markskjel. Paa begge Sider vare Vidner. Deriblandt to, der havde forskrevet sig til Fanden. Og de studerede og studerede, de To, og i een Nat fandt de begge paa at sætte falske Grændsestene; og i næste Nu

løb de over Marken som to sprudende Ildmænd, vips, mødte de hinanden paa en Høi.

„Hvad vil Du her?“ — „Hvad kommer det Dig ved, nu, hvad vil Du?“ — „Sætte Grændsesteen som Skjællet skal være!“ — „Det har jeg allerede selv gjort, der staaer Stenen, der gaaer Grændsen!“ — „Det er Løgn! Der gaaer Grændsen! Det har min Herre selv sagt.“ — „Hvem er din Herre?“ — „Fanden!„ — „Det var som Fanden! Fanden — hvad jeg vilde sige — han er min Herre!“

Og nu fløi de i Haarene paa hinanden for den kjære Herres

Skyld, og den Ene gav den Anden saadan en Kindhest, at hans Hoved trillede ned ad Høien hen over Marken, og der gik Ild i tre Bønderhuse. Og Ildmanden løb efter sit Hoved heelt ad Helvede til.

Saa kom Fanden. „Jeg gav Dig Lov at flytte Grændsestene, dit Bæst! Men hvem har kanskee givet Dig Lov at slaae Hovedet af min Ildmand,“ sagde Fanden. „Det har jeg selv og skinner jeg Dig ikke blank nok, saa puds mig om Du kan.“ „Ja, jeg skal Fanden gale mig pudse Dig,“ sagde Fanden. Og han pudsede ham.

Men alt som Fanden pudsede, passede Ildmanden sit Snit, og mens Fanden tog Pusterum og spyttede i Næverne, fik Ildmanden ham i Nakken og skreg: „Nu er Du i min Magt, nu skal Du erfare hvad det er at være i Menneskehænder! Du har dreiet Halsen om paa saa mange Mennesker, nu skal Du faae at føle hvad det er at faae Halsen dreiet om.“ Og han begyndte at dreie Halsen om paa Fanden, og saaledes gik der nu ti Aar.

Saa sagde Ildmanden til Fanden: „Mig synes, Du sætter saa ynkeligt Ansigt op! Men vil Du lade mig faae min Forskrivning tilbage og sværge ved din Oldemoder, at Du aldrig mere vil lade Menneskene forskrive deres Sjæle til Dig, saa skal jeg lade Dig løbe for denne Gang.“ Og Fanden, der jo gjerne vilde ud af Klemme, svor ved sin Oldemoder, og Ildmanden slap ham. og Ildmanden gav sig til at løbe for Fanden, og Fanden løb efter Ildmanden. Og Fanden skreg alt mens han løb: „Din Forskrivning har jeg givet Dig tilbage, og lovet at lade Menneskene i Fred, men har jeg ogsaa lovet Dig, at lade være at dreie Halsen om paa Dig for alt hvad Du har gjort imod mig?“ — Og Ildmanden løb til Skoven og Fanden bagefter, og Ildmanden foer ud ad et Hul, der var oven i Stammen, slog en Prop i og læste derover, og Fanden sled i Proppen, han troede det var Ildmanden, men Ildmanden stoppede Hullet til, hvor han var kommen ind i Træet, og Fanden var fangen i den hule Bøg.

„Nu sidder Du der,“ sagde Ildmanden, og Fanden sad der, og han sad der i mange Aar,. og naar Folk gik forbi om Natten, saa hørte de hvor Fanden gryntede og sparkede inde i den gamle

Bøg. Endelig kom Skovhuggeren, huggede Bøgen om og ud foer Fanden med et Rabalder saa Skovhuggeren daanede. Og nu var Fanden løs. — Men i Helvede var Alt nu saa tomt og saa øde, ligesom fordum i Himmelen; thi da der ingen Sjæle mere kom derned, var Oldemoder død af bare Sorg; saaledes stod nu Fanden ene midt i det store Helved. Og fortvivlet var han, thi han havde svoret ved sin salig Oldemoder ikke at forskrive flere Sjæle, og Fanden, der var bleven en gammel Mand og affældig ved den sidste Tids haarde Slag, holdt ikke af at gruble. Men gruble maatte han.

„Nu har jeg det,“ sagde Fanden, og saa reiste han til Nordhausen i Preussen. Der lærte han Folk at lave Brændeviin; og Folk drak af Brændevinen og bleve berusede og forsvore deres Sjæle til Fanden ganske af dem selv. Og den ene Preusserfjæl efter den anden foer til Helved, og gamle Fanden var atter glad. Da Brændevinen var kommen i Brug, først da kunde man for Alvor sige: Fanden er løs. Og Fanden fik Preussen saa inderlig kjær.

Følgerne af elastiske Meubler.

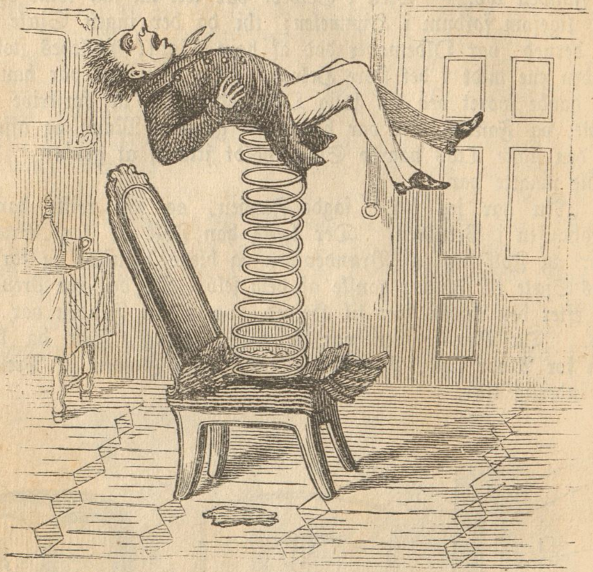

„Har jeg ikke sagt det: Man kan ikke stole paa de nye Stole!"

Man maa dog følge med Tiden.

Pensioneret Holmensmand Hans Tobiesen fyldte „Støvets Aar", de 7 Gange 10. Derfor var der Fest i Delphin=, Kro=kodille= eller anden saadan naturhistorisk Gade i Nyboder. Dagens Helt havde iført sig en skinnende hvid Nathue. Medaillen var blanket og — kortsagt: Alt bar et høitideligt Præg.

Bankebygssuppen, ødselt sødmet med et større Qvantum Sirup end ellers, var fortæret; Fatter havde faaet nogle Svedsker mere, end streng Upartiskhed i Reglen tillod.

Det store Sulefad stod paa Bordet, og Middagen var trukket saa langt ud, at den rakte Aftenen Haanden. Derved var den sædvanlige Tid til at tage en Luur overskredet. Dette gjorde ham maaskee noget gnaven; man mærkede, han, trods Opnaaelsen af de Halvfjerds, ikke var i Perlehumeur.

Da aabnedes Døren og en fiin Dame svævede ind, forsaavidt det snevre Rum tillod noget svævende Vingeslag. Kjendelig fornøiet og overrasket udbrød Alle: „Johanne!“ Men hun gav

sig ikke Tid til at agte paa det glade Udbrud eller til øieblikkelig at besvare det; hun ilede hen til den Gamle, tog ham om Halsen, brød sig ikke om, at Nathuen drattede af, saa at Stubberne af det hvide Haar blottedes, og gav ham et Par hjertelige Kys med det Udraab:

„Jeg gratulerer Dig, Fader; gid Du endnu maa leve længe og være saa rask som i Dag!“

„Naa, naa! — Hvor Pokker kommer Du fra?“ spurgte han, da Omarmelsen tillod ham at spørge.

„Ih, fra mit Herskab!“ svarede hun smilende.

— „Og hvad vil Du her?"

„Naturligviis gratulere Dig til Din Fødselsdag. Jeg har faaet Lov til at tilbringe Aftenen hos Eder."

„Ei hvad Fødselsdag!" brummede han. „Jeg har ingen Fødselsdag, men kun en Geburtsdag. Maae vi være frie herude for de fornemme Nykker og Talemaader; de passe ikke i Nyboder."

Johanne taug til denne Tilretteviisning og beholdt sit kjærlige Smil. — „God Dag! alle I Andre," sagde hun og nikkede mildt rundt til dem, uden dog at slippe Faderen. Derpaa aabnede hun en medbragt Pakke og udkrammede sine Foræringer. „See her!" udbrød hun, henvendt til ham, „her er to Par lange Strømper, jeg selv har strikket, — naa, hvor de skal varme Dig! Og her er et Par Bomuldshuer; de ere rigtignok vævede, men jeg har syet H T paa dem med ægte Rødt. Det kan sige Hans Tobiesen, Du; men det kan ogsaa sige Haab og Tro, og saa kan det Røde være Kjærligheden. — I disse Karduser er der Tobak; den maa Du endelig selv ryge, Fa'er, den er netop for Folk paa 70. — Saa er her en Snuusdaase; den knirker ikke saa afskyeligt, som Din gamle, og en Tonkabønne har jeg lagt i den spanske Tobak — det lugter godt. Endelig er her et Tørklæde, som jeg har sømmet til Dig og som jeg antager vil klæde Dig godt om Søndagen; men saa — ja saa har jeg ikke Mere, de øvrige Pillerier ere til Moder og de Andre."

Hermed gav hun Pakken til Moderen, og man blev lige saa let som snart enig om at dele Restindholdet.

Tobiesen formildedes øiensynlig ved disse Gaver. Især fandt han Behag i Snuusdaasen; den vilde gjøre Nabomoer og Nabofaer misundelige, naar han bød dem en Pris deraf.

Derimod vilde han ikke ret forsone sig med „Fødselsdagen". Med sin bedste Villie kunde Johanne i Talens Løb ikke undgaae nu og da at nævne dette ham forhadte Ord istedetfor det gamle „Geburtsdag", og saa trak han strax fæle Rynker, belavende sig paa en Tordentale, hvilken hun dog stedse ved fornyede Kjærtegn søgte at aflede.

Da Aftenen kom, og den kom snart, ventede en ny og behagelig Overraskelse. Johanne havde, førend hun traadte ind, hensat i Kjøkkenet en Flaske Extract, en lille Søsterkage og nogle andre Lækkerier. Uventet fik Fatter sig et Glas Punsch.

Da denne dampede, begyndte Stemningen at blive, hvad man i Selskabssproget kalder „animeret". Gamle Tobiesen vilde endelig synge, tog Humlen ned og foredrog Tordenskjolds Vise, hvis Vers:

„Tordenskjold han var polidsk,
Gik omkring og solgte Fisk“ —
han, uden at man just raabte da Capo, paa eget An= og Tilsvar gjentog. Derpaa sang han med sjelden Eftertryk:
„Der stode tre Skalke og tænkte paa Raad,
Tungluti, tungluti, lustudilei,“ —
og paastod, at de Alle skulde istemme Choret:
„Baadsmands Huus,
Krusmusidus,
Krestomani,
For Snurrevurrevip,
For Ceremoni.“
Og saa maatte Johanne synge. Men skjøndt hun unegtelig havde en langt smukkere Stemme, end den gamle Mand, behagede hans egne Viser ham dog bedre. Dette moderne Tøieri „uden Indhold“, Stumper af Komedier, havde hverken Kraft eller Saft.

Da Munterheden nærmede sig „Glandspunktet“, sagde Johanne medeet tankefuld og alvorlig:

„Hør, Fader, hvorfor hedder jeg Tobiesen og ikke Hansen eller Hansdatter? Din Fader hed jo Tobias Hansen — —“

„Vel gjorde han saa, og derfor kom jeg ganske rigtig til at hedde Hans Tobiesen.“

„Men naar man saadan pleier at vende Navnene og lægge „sen“ eller „datter“ til, saa burde jeg som sagt ikke have hedt Tobiesen.“

„Er Du ikke fornøiet med det Navn, saa skaf Dig selv et andet,“ svarede han leende. „Det var i gamle Dage, man havde

den dumme Skik at endevende Navnene; nu gaaer kun Tilnavnet i Arv."

„Naa, saaledes at forstaae!" sagde hun polidsk smilende. Men lidt efter begyndte hun igjen i samme alvorlige Tone som før:

„Hør, Fader, er det sandt, at i Din Barndom maatte man læse til og fra Bordet, maatte staae op, naar man spiste, og kysse Forældrene paa Haanden, naar man havde spiist, med de Ord: Mange Tak for Mad og velbekomme!?"

„Ja min Sjæl og Salighed er det sandt! Det har jeg tidt maattet gjøre endnu som en lang opløbet Lømmel."

„Men hvorfor gjør man det ikke mere?"

„Ak, Barn! det var i gamle Dage. Dengang havde man saa mange dumme Skikke, som nu Gudskeelov er kappet."

„Naa ja — — Men sig mig engang, Fader, hvorfor kalder Du mig og mine Sødskende Du, og hvorfor sige vi Du til Dig og Moder? Jeg har hørt og læst, at man før sagde smukt „De" til sine Forældre, og Forældrene sagde „han" og „hun" eller „I" til Børnene."

„Det var nok førend Krudttaarnet sprang," svarede Hans Tobiesen næsten lidt stødt. „Man maa vel dog følge lidt med Tiden! Hvad vilde Folk tænke og dømme om os, hvis vi tvertimod al god Levemaade hang i den gamle Suurdeig?" —

Johanne kastede sig paa hans Skjød, tog ham igjen med begge Hænder om Hovedet og ruskede ham lidt, idet hun saae ham ind i de lyseblaae glimrende Øine. „Hør nu, lille Fader! da jeg traadte sjæleglad og fornøiet herind, modtog Du mig næsten som en Fremmed, blot fordi jeg talte, som man pleier at tale rundt omkring mig og kaldte denne kjære Dag Din Fødselsdag, hvad den jo med al Ære ogsaa er. Du har fundet Dig i saa mange langt større Forandringer af det Gamle, for at følge med Tiden, hvorfor kunde Du da blive vred over ikke at maatte have en tydsk Geburtsdag? — — —"

„Aa, Din Taske! Har Du ikke sat en Rottefælde op for mig og jeg været dum nok til at gaae i Saxen. — Naa, det skulde jeg have budt min salig Fader!" udbrød Tobiesen muntert.

„Han var vist heller ikke saa god som Du; men han havde en lige saa brav Søn, som jeg haaber, Du har Datter," sagde Johanne.

„Ja Snak har vi Nok af," vedblev den Gamle og nippede til sit Glas. — „Jeg mærker nok, følger man ikke med Tiden, trækker man kortest Straa i Striden!"

Den Gjerriges Straf.

En Gnier døde midt i sin store Rigdom af Mangel og fik Intet i Graven med sig uden et ringe Pengestykke, som hans Arvinger lagde ham i Munden, efter de hedenske Tiders Sædvane, for dermed at betale Færgemanden Charon, der fører de Afdøde over Underverdenens Floder.

Saa ugjerne som Arvingerne havde givet ham denne Obol af den store Arv, saa nødig vilde den Afdøde give den ud. Da han derfor kom til Floden Styx, for at blive sat over med de andre Aander, pønsede han strax paa, hvorledes han kunde spare den Udgift og snyde Charon for Færgelønnen. Han besluttede at svømme over, kastede sig i Floden og naaede, skjøndt med Møie, over til den anden Side.

Alle Indvaanerne i de Dødes Rige kom i Oprør og løb til, for at see dette Særsyn. Sligt var endnu aldrig hændet! Cerberus, Helvedshunden, gjøede forfærdeligt. Da fore Furierne frem og grebe denne Aand, hvilken de førte for Minos. Sagen var ganske ny, og enhver af Dommerne overlagde grundigt, hvad Straf de burde tilkjende en saadan Misgjerning, der kunde have høist skadelige Følger for Fremtiden, navnlig i Henseende til Charons lovlige Indtægter. Skal han lænkebindes til Klippen med Prometheus? Skal han vælte Stenen med Sisyphus? Skal han hungre og tørste midt i Overflødighed som Tantalus? — „Nei“, sagde Minos, „alle disse Straffe ere for ringe for en saadan Misgjerning. Han skal sendes tilbage til Verden og selv være Vidne til, hvorledes hans Arvinger holde Huus med hans Rigdom!“

(Efter la Motte.)

Fra Dyrehaugsbakken.

„Nix pille ved Festungen Du lille Dreng med den brune Kasket, Du gier dog ingen Ting elievel, saa kan Du gjerne flytte Dig aa lae en velvilli Herre komme til at ligge paa Tallerkningen."

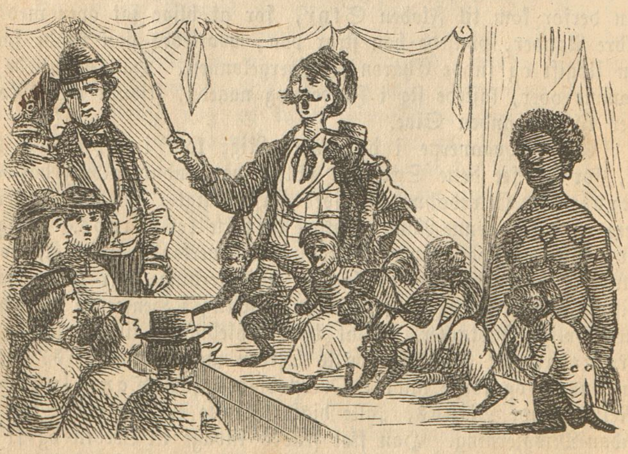

Børnene. Fa'er, hvad er det for smaa Mennesker?
Faderen. Aa, det er Afrikanere, Børn.

Præmierne

paa denne Almanaks gratis medfølgende Nummerseddel ere i **Aaret 1867** faldne saaledes som nedenstaaende Notarialact udviser.

Stemplet Papir.

Aar 1867, den 25de Juni Eftermiddag Kl. 1, har jeg underskrevne Nicolai Christian Levin Abrahams, Etatsraad, Ridder af Dannebrog, Æreslegionen og Nordstjernen, Dannebrogsmand, Notarius publicus Regius i Kjøbenhavn, efter Begjæring af Hr. Xylograph Flinch, indfundet mig i Industriforeningens Forelæsningssal, for at overvære og controllere den af ham ifølge Justitsministeriets Bevilling af 1ste August 1862 foranstaltede Præmiefordeling.

Forinden Forretningens Begyndelse bleve Seglene paa de tvende Sække, hvori Kapslerne og de deri værende Nummere opbevaredes, aftagne, efterat de vare blevne befundne i uskadt Stand og Kapslerne med de deri værende Nummere nedlagte i Lykkehjulet, der blev tillaaset og forseglet.

Efterat Seglet paa Lykkehjulet atter var aftaget, og Kapslerne i Lykkehjulet ved tilbørlig Omdreining vare godt blandede, blev Lykkehjulet aabnet, hvorpaa Trækningen af Numrene foregik i den Orden, hvori de ere opførte paa efterfølgende Trækningsliste.

1ste Afdeling.

Nr.				Præmie.
16471	En	Alderdomsforsørgelses-Police, stor		100 Rd.
17247	En	Livsforsikkring paa Livstid, stor ..		100 —
22098	En	Sparekassebog med indbetalte....		30 —
4187	En	do.	do.	20 —
12884	En	do.	do.	10 —
16473	En	do.	do.	10 —
8758	En	do.	do.	5 —
15507	En	do.	do.	5 —
16189	En	do.	do.	5 —
22503	En	do.	do.	3 —

2den Afdeling.

Nr.				Præmie.
21242	En	Alderdomsforsørgelses-Police, stor		100 Rd.
5172	En	Livsforsikkring paa Livstid, stor ..		100 —
18483	En	Sparekassebog med indbetalte....		30 —
17980	En	do.	do.	20 —
14914	En	do.	do.	10 —
3631	En	do.	do.	10 —
4966	En	do.	do.	5 —
2615	En	do.	do.	5 —
8339	En	do.	do.	5 —
22698	En	do.	do.	3 —

3die Afdeling.

Nr.		Præmie.
7808	En Alderdomsforsørgelses=Police, stor	100 Rd.
12076	En Livsforsikkring paa Livstid, stor ..	100 —
7070	En Sparekassebog med indbetalte....	30 —
22720	En do. do.	20 —
2730	En do. do.	10 —
18439	En do. do.	10 —
15933	En do. do.	5 —
16076	En do. do.	5 —
4249	En do. do.	5 —
24630	En do. do.	3 —

4de Afdeling.

Nr.		Præmie.
9652	En Alderdomsforsørgelses=Police, stor	100 Rd.
5732	En Livsforsikkring paa Livstid, stor ..	100 —
13518	En Sparekassebog med indbetalte....	30 —
15258	En do. do.	20 —
7133	En do. do.	10 —
4594	En do. do.	10 —
3255	En do. do.	5 —
9844	En do. do.	5 —
9493	En do. do.	5 —
12966	En do. do.	3 —

5te Afdeling.

Nr.		Præmie.
19976	En Alderdomsforsørgelses=Police, stor	100 Rd.
19002	En Livsforsikkring paa Livstid, stor ..	100 —
23762	En Sparekassebog med indbetalte....	30 —
19364	En do. do.	20 —
19077	En do. do.	10 —
18815	En do. do.	10 —
21849	En do. do.	5 —
19089	En do. do.	5 —
11457	En do. do.	5 —
19354	En do. do.	3 —

Hvorefter de udtrukne 50 Numre atter bleve nedlagte i Kapslerne og disse derpaa i Lykkehjulet, hvorefter samtlige i Lykkehjulet nedlagte Kapsler med deriværende Numre bleve udtømte i trende Sække, der bleve tillukkede og forsynede med Notarialseglet.

Saaledes passeret i Overværelse af den tilforordnede Politiembedsmand, Hr. Politiassistent S. M. Thygesen, Landsoverrets=Procurator C. Alberti, samt Notarial=Vidnerne, H. Kruse og Th. Jørgensen.

Dets til Bekræftelse under min Haand og mit Embedssegl.

Kjøbenhavn, datum ut supra.

H. Kruse,
Th. Jørgensen, } Vidner. **(L. S.)** **N. C. L. Abrahams,**
Not. publ.

Om den fremtidige Fordelingsmaade af Præmierne.

Paa den Maade Præmiefordelingen for Fremtiden vil foregaae er der vundet et stort Resultat for Almanakkens Kjøbere, idet der nemlig bliver to Fordelinger istedetfor een; Adgangen til den ene bliver som sædvanlig gratis, medens den anden maa betales med 8 ß.

Gratis Præmiefordelingen vil for Fremtiden blive foretaget efter en Fordelingsmaade, der foreløbig maa blive en Hemmelighed; Opfindelsen hertil har jeg kjøbt og betalt med 1,000 Rd., og da det saaledes er min personlige Eiendom, vil den, der optager den efter mig, blive retslig forfulgt.

Til denne, efter den nye Methode indrettede gratis Fordeling, bliver der 100 Præmier, tidligere 50, altsaa det dobbelte Antal, nemlig: 1 Alderdomsforsørgelses-Police, stor 100 Rd., 1 Livsforsikkring paa Livstid, stor 100 Rd., 10 Gevinster hver paa 25 Rd., 10 paa 10 Rd., 50 paa 5 Rd. og 28 paa 3 Rd.

Den nye Præmiefordeling, hvortil Lodsedlen maa kjøbes og betales med 8 ß., er en Fortsættelse af den gamle, og beholder altsaa det sædvanlige Præmieantal, 5 Alderdomsforsørgelses-Policer, 5 Livsforsikkringer og 40 Sparekassebøger, der tilsammen andrage et Beløb af henved 1300 Rd.

Trækningen til denne Præmiefordeling foretages paa den sædvanlige Maade ved Staden Kjøbenhavns Notarius publicus, i hvert Aars Juni Maaned. Naar denne Trækning offentliggjøres, meldes tillige Resultatet af Gratis Præmiefordelingen.

Som oftest blive de vundne Præmier ikke afhentede. Jeg proponerer derfor de ærede Forhandlere at indrette en Bog, hvori De ved hver Sendings Modtagelse indfører den Nummerrække, Sendingen indeholder, saaledes:

Afdeling.	Nummer.	Navn og Opholdssted.
1	23108	
4	3121	L. Hansen i Humlebæk.

og derefter tilføie Kjøberens Navn og Opholdssted paa det Sted i Bogen, hvor den solgte Almanaks Nummer staaer, som f. Ex. her ved 3121. Falder saa en Præmie paa en hos Dem kjøbt og noteret Almanak, tilmelder De Kjøberen, at han er den Vindende. For hver Notering erlægges en Betaling af 4 ß.

Hver **uafhentet Præmie** forpligter jeg mig til at lade tilfalde en af den Byes Fattige, hvori Præmien er falden; den paagjældende Fattige maa indstilles af Fattigforstanderskabet.

I Kjøbenhavn bedes de, der ønske deres Præmieseddel noteret, at henvende sig directe til Undertegnede.

De Udenbyes, der skulle foretrække at lade notere hos mig, maae nøiagtig opgive Sedlens Afdeling og Nummer. Den indsendte Skrivelse maa være forsynet med Frimærke, og deri maa være indlagt 4 ß. eller et løst Fireskillings Frimærke for hver Almanak eller Lodseddel, der ønskes noteret.

Strax efter Trækningen averteres Resultatet i Berlingske Tidende og enhver Forhandler, hvis Adresse er mig nøiagtig opgiven, tilsender jeg en trykt Trækningsliste.

I den Anledning maa jeg bede de ærede Herrer Skolelærere, Høkere og Andre, der i Landbosognene paatage sig at forsyne Sognets Beboere med denne Almanak, om endelig at opgive Poststationen nøiagtig.

A. C. F. Flinch,
Klareboderne Nr. 5, 1ste Sal.

A. C. F. Flinch,

Klareboderne № 5, 1ste Sal, i Kjøbenhavn,

anbefaler følgende Skolebøger:

A. B. C.,

med over hundrede Afbildninger, af Skoleinspecteur Frølund. Indb. 16 ß., i Materie 1 Rd. Dousinet, 25 Expl. for 2 Rd., 54 Expl. 4 Rd. **Paa 100 Expl. i Materie gives 12 Friexemplarer, altsaa 112 Expl. i Materie for 8 Rd.** Paa indbundne Exemplarer gives mod Contant 25 pCt. Rabat. Denne Bog, der siden 1842 er udkommen i mange Oplag og i Aar i en aldeles ny udstyret Stereotyp=Udgave, er i Almindelighed anseet for den bedste af denne Slags Bøger, saavel til Hjemmeundervisning som til Skolebrug, og har paa de fleste Steder aldeles fortrængt de ældre, for deres Slethed noksom bekjendte ABC'er. Da der nu, som Følge af den store Afsætning, aarlig trykkes flere Oplag (1856 til 1867 over 12,000 Expl. aarlig), bortfalder for Fremtiden Oplagsnumeret, og Titelbladet paatrykkes kun Aarstallet.

Læseapparat № 1,

af Skoleinspecteur Frølund, 4de Oplag, 10 ß.; i Materie 60 ß. Dousinet. Dette Apparat indeholder det Samme som ABC'en, men er uden Billeder. Det foretrækkes af Lærere til Skolebrug.

14 Sider af denne Bog ere aftrykte paa store Tabeller til at ophænges paa Væggen for at afbenyttes som de tidligere brugte Indbyrdes=Underviisnings=Tabeller. Disse Tabeller sælges for 48 ß. pr. Sæt. **De Skoler, der beviislig bruge Læseapparat Nr. 1, kunne mod Reqvisition erholde et Sæt gratis.**

Læseapparat № 2,

med 40 Træsnit, af samme Forfatter, 36 ß.; i Materie 2 Rd. 48 ß. Dousinet, uden Omslag. Dette er en Fortsættelse af ABC'en og Læseapparat Nr. 1, gaaer ogsaa under Titlen: **Læsebog for nederste Classe i Almueskoler,** og er almindelig bekjendt under Benævnelsen: **„Fader Anton og hans Børn“.** En meget søgt Læsebog. Der bliver aarlig trykt et nyt Oplag, og Bogen er **oplagt 14 Gange.**

Endvidere:

Almanak eller Huuskalender, de forskjellige Aargange fra 1842 til 1867 à 20 ß. Nogle Aargange ere udsolgte.

☞ Ovenstaaende Artikler kunne ikke erholdes som Præmier.

Som Præmier

kunne erholdes nedenstaaende Artikler efter de i Almanaken Pag. 95 aftrykte Præmiesedler, saaledes, at der for hver 32 ß. og en Præmieseddels Aflevering følger gratis tilbage en Lodseddel, der giver Adgang til de sædvanlige Præmier. (Læs Pag. 94).

Anviisning til Biers Behandling, af Hækkerup, 16 ß.

Billedbog for Børn, af Skoleinspecteur Frølund, med 32 Træsnit, Nr. 2 og Nr. 3 à 20 ß. Særdeles anbefalende til Hjemmelæsning. De sælges i Materie til nedsat Priis 1 Rd. pr. Dousin.

Confirmandens Liv, fremstillet i Billeder af P. C. Klæstrup, med Text af Claudius Rosenhoff, 16 ß.

Confirmandindens Liv, ligeledes 16 ß. Disse to Bøger skildre i smukke Billeder og en smuk poetisk Text den korte Tid, der ligger mellem Barne- og Ynglinge-Alderen, der her er kaldet Confirmandens og Confirmandindens Liv.

Danmarks Riges Grundlov, illustreret Pragtudgave, til at sætte i Glas og Ramme, paa tykt Velinpapir 1 Rd., paa tyndt dito 48 ß., paa Trykpapir 24 ß.

Dansk Folkekalender, for 1846, 72 ß.

De Fattiges fattige Sanger, romantisk Fortælling af Claudius Rosenhoff, elegant udstyret med 27 Randtegninger, 1 Rd.; særdeles passende til Jule- og Nytaarspresent.

De to Smede, en Spaahistorie af „Omar Adler", med 16 Træsnit, 2 Mk.

Den gamle og den unge Skræder, eller: Den vandrende Kappe, Fortælling af Omar Adler, med 10 Træsnit, 32 ß.

Den menneskelige Organisme, populairt fremstillet ved P. L. Panum, med 30 Afbildninger, 1 Rd.

Den tappre Landsoldat, med to Digte af C. Ploug, 4 ß. pr. Expl. Handlende erholde 25 Expl. for 64 ß.

Det lille Haandatlas, af Lieutn. Schumacher, 24 Kort, 64 ß.

Det Overnaturliges Loge. En Cyklus Fortællinger af Claudius Rosenhoff. 1 Rd. Denne Bog, der er udstyret med mange Træsnit, behandler i Romanform en Mængde af de Phænomener, man i daglig Tale kalder det Overnaturlige.

Fedor og Louise, eller Menneskenes Pligter mod Dyrene, 64 ß.

Folkelæsning, af Skoleinspecteur Frølund, med Træsnit, 32 ß. Indeholder en Mængde lærerig og anden underholdende Læsning.

Holbergs Comoedier, med Træsnit: Didrich Menschenskræk, 20 ß.; den Stundesløse, 32 ß.; Ulysses von Ithacia, 32 ß.; den pantsatte Bondedreng, 24 ß.; den politiske Kandestøber, 32 ß.

Jesu Liv, ordnet efter Evangelierne af Dr. Hermann Francke, paa Dansk ved Magnussen; med 12 store Staalstik og mange Træsnit, elegant udstyret, 5 Rd. 48 ß. à 6 Rd., uden Staalstik 4 Rd.

Samme, (Godtkjøbs-Udgave), 1 Rd. 24 ß.

Mysterier fra Cancellibygningerne, fortalte af Lygtemanden, illustreret af Klæstrup, 64 ß. Giver Oplysning om Meget, der gik i Svang under den gamle Cancellitid.

Pattedyrene, udgivet af Fred. Frølund, med 150 Træsnit, 2 Rd.

Riimgeographi, efter Loewenbergs bekjendte „Länder-Fibel". Bogen indeholder en fuldstændig Jordbeskrivelse i let flydende Vers, hvilke altid falde Barnet lettere at lære end Prosa. Koster indbundet 24 ß.; med tilhørende 24 Landkort 1 Rd.

Ryges Mindeblad, 64 ß.

Snedkeren og Liigkisten, en Spøgelsehistorie af „Omar Adler", med 15 Træsnit, 32 ß.

To Psalmer af Ingemann og Fr. Hammerich, 2 ß.

Træsnit.

De 4 Evangelister Matthæus, Marcus, Lucas og Johannes, Christi Daab, Børnenes Drab i Bethlehem, Christus stiller Stormen paa Havet, Christus prædiker paa Bjerget, Christus overgiver Peter Himmeriges Nøgler, Christus velsigner de smaa Børn, Christus forhaanes, Christi

Nedtagelse af Korset, Christi Opstandelse, Christus i Emaus, Christi Himmelfart, og den Hellig Aands Sendelse à 12 ß. pr. Stk.
Nogle Træsnit, forestillende forskjellige Scener fra den slesvigske Krig, 2 ß. Stykket.

Staalstik.

Den hellige Nat, Christus i Templet i sit 12te Aar, Bryllupet i Cana, Christi Samtale med den samaritanske Qvinde, Christus vandrer paa Havet, Christi Forherligelse, Christus indstifter den hellige Nadvere, Jesus i Gethsemane, Christi Gang til Golgatha, Christus paa Korset. og Christi Begravelse à 32 ß. pr. Stk.

Endvidere erholdes hos mig:
Spaadommen: „Ak! Saa faae vi da en blodig Krig!" 6 ß.
Comisk Beskrivelse af den blodige tydske Revolution, med 20 Træsnit, 13 ß., en meget morsom Fortælling.

Naar en eller flere af de her som Præmie nævnte Gjenstande ere udsolgte, paatager jeg mig ikke nogen Forpligtelse med at skaffe dem tilveie; der maa da tages af hvad der er paa Lager.

Forklaring over Præmiesedlerne.

Paa denne Almanaks sidste Blad, Pag. 95, er aftrykt 5 Præmiesedler, hver med sit Nummer. Pag. 92, 93 og 94 er anført en Deel Artikler, bestaaende af Bøger, Staalstik eller Træsnit. Dersom nu Eieren af Sedlerne maatte ønske en eller flere af de her nævnte Gjenstande, erholder han for hver 2 Mk. der kjøbes, naar han indsender en af de nævnte Præmiesedler gratis

en Lodseddel,

der ellers maa betales med 8 ß.

Exempel.

Almanakens Kjøber ønsker at eie „Det Overnaturliges Loge". Bogladeprisen paa denne er 6 Mk. Han afklipper da Nr. 1, 2 og 3 af Præmiesedlerne, henvender sig med disse til den nærmeste Boghandler, leverer 6 Mk. contant og Sedlerne. Bogen forlanges da hos mig og næste Postdag erholder Kjøberen denne tilligemed de 3 **gratis Lodsedler.** Det samme gjælder om de andre nævnte Gjenstande, f. Ex. „Mysterier fra Cancellibygningen" 4 Mk. og 2 Præmiesedler, „Ulysses von Ithacia" 2 Mk. og 1 Præmieseddel og saa fremdeles med alle de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Gjenstande.

Det bliver i Aar mere nodvendigt end tidligere at lade saavel Copi- som Original-Lodsedler notere. For Notering betales 4 ß.

Fem Præmiesedler.

Klippes efter Stregen fra hverandre.

Nr. 31. Coiffüre „Romaine“. Seitenansicht.

for 32 ß. af de Pag. 92,
Afleveringen af denne
ndeel i den Almanakken

disse Sedler.

---

or 32 ß. af de Pag. 92,
Afleveringen af denne
ndeel i den Almanakken

disse Sedler.

---

or 32 ß. af de Pag. 92,
Afleveringen af denne
ndeel i den Almanakken

disse Sedler.

---

or 32 ß. af de Pag. 92,
Afleveringen af denne
ndeel i den Almanakken

disse Sedler.

---

for 32 ß. af de Pag. 92, 93 og 94 nævnte Artikler, erholdes gratis mod Afleveringen af denne Seddel en autoriseret stemplet Lodseddel, der giver Andeel i den Almanakken medfølgende Præmiefordeling.

For hver 32 ß. der kjøbes kan benyttes en af disse Sedler.

Mod Afleveringen af dette Beviis er Kjøberen af denne Almanak berettiget til at erholde en original stemplet Lodseddel til den med Almanakken forbundne Præmiefordeling mod at betale 8 ß., hvoraf 4 ß. er Stempelafgift.

Hvis de for disse Præmiesedler erholdte Lodsedler ønskes noterede, skrives Navn og Adresse bag paa Præmiesedlen.

Nr. 32. Coiffüre „Solennité". Vorderansicht.

For hver Præmieseddel betales 4 Sk. mere end den paagjældende Sum, hvis man ønsker de erholdte Lodsedler noterede. (Læs Pag. 91.)

Ifølge Justitsministerens Tilladelse vil der i Juni Maaned 1868, under Tilsyn af Kjøbenhavns Notarius Publicus Regius, en tilforordnet Politi-Embedsmand og en af mig antagen juridisk Consulent, blive foretaget en Præmiefordeling, der, saafremt Afsætningen af de stemplede Lodsedler bliver lig Almanakafsætningen, vil skee i 5 Afdelinger med 10 Tombola-Numere i hver, altsaa ialt 50 Præmier.

Numerne blive forskjellige i hver Afdeling, saaledes at naar 10 Numere ere udtrukne for Afdelingen 1 med tilhørende 10 Præmier, udtrækkes 10 andre for Afdelingen 2 og saa fremdeles for hver Afdeling.

Som Følge heraf bliver omstaaende Copiseddel saaledes at forstaae: Naar det paa Original-Lodsedlen skrevne Numer udtrækkes i den paa Sedlen nævnte Afdeling, erholder Eieren af Sedlen den med Numeret følgende Præmie. Udkommer Numeret i en anden Afdeling end den betegnede, vinder det ikke.

Skulde Afsætningen af de stemplede Lodsedler blive mindre end Almanakens, bliver Præmiernes Antal i Forhold dertil indskrænket.

Dette nye Arangement er bleven paabudt af vedkommende Autoriteter, og er begrundet i, at enhver Lodseddel ifølge Stempelloven skal være stemplet til Taxt af 4 Sk., og da jeg ved dette Paabud bebyrdes med en Extraudgift til Tryk og Papir, samt en Procentgodtgjørelse til Forhandlerne, foruden Stempelafgiften, nødes jeg til foreløbigen at ansætte Prisen paa denne Extraseddel til 8 Sk.

De Præmier, der i en lang Aarrække gratis ere tildeelte Almanakens Kjøbere, ville forøvrigt fremdeles vedblive efter en Fordelingsmethode, der nærmere skal blive bekjendtgjort.

Jeg kan ikke forpligte mig til at give Kjøberen af Originalloddet det samme Numer, som er paaskrevet denne Copiseddel.

Kjøbenhavn, den 1ste Juli 1867.

A. C. F. Flinch.

Afdeling
1.

Ved den af Justitsministeriet bevilgede Tombolatrækning,
der finder Sted i Juni 1868,
bliver Eieren af denne Almanak, naar han kjøber den anordningsmæssig stemplede Lodseddel, der koster 8 Sk., deelagtig i efterfølgende 10 Præmier, nemlig:

En Alderdomsforsørgelses-Police, stor 100 Rd.,

En Livsforsikkring paa Livstid, stor 100 Rd.,

8 Sparekassebøger med indbetalte respective 3, 5, 5, 5, 10, 10, 20 og 30 Rd.

Denne Seddel, der ikke er stemplet, er altsaa ugyldig; den originale Lodseddel kan kun erholdes af Kjøberne af Almanaken mod Aflevering af det Pag. 95 aftrykte Beviis.

(Læs dette Blads indvendige Side.)

A. C. F. Flinch.

Afdeling
1.